

2
1982

živá! **SLOVA**

Nebo tak
Bůh miloval
svět,
že syna
svého
jednorozéneho
dal, aby
každý kdo
věří v Něho
nezahynul,
ale měl
život věčný

Jan 3:16

JA A MÔJ DOM...

Každý deň sa rozhodujeme vo veciach časných, ale aj večných. Či sa správne rozhodneme, to sa ukáže až neskôr. Nezanedbajme to najhlavnejšie v živote, našu rodinu, naše deti doviest k Pánovi. Vynaložme všetko úsilie, aby sme im dali to, čo by im prospelo pre večnosť.

Radi by sme boli, keby v našich zhromaždeniach bolo čo najviac veriacich ľudí, radi by sme boli, keby naše deti neodchádzali do sveta. Ale či my rodičia urobili sme všetko, aby sme ich získali pre Pána?

Jozua predkladá Izraelovi: „Vyvolte si dnes, komu budete slúžiť, „...ja a môj dom budeme slúžiť Hospodinovi“ (Joz 24:15). Túžil po tom, aby všetci slúžili Hospodinovi, aby sa mali dobre. Sám so svojim domom sa rozhadol slúžiť Hospodinovi a tak ukázal príklad všetkému ľudu. Hovoril za seba, za svoju domácnosť, za svoju rodinu. Mohol aj tak povedať: Aj keď by ste vy neslúžili, keď by ste sa očarili od Hospodina, ja predsa len so svojím domom budem slúžiť Hospodinovi.“ Ja a môj dom, ty a tvoj dom, ak by sme dokázali slúžiť Pánovi, ako Jozua, určite bolo by nás v našich zhromaždeniach viac, neboľo by toľko detí veriacich rodičov vo svete. Ide tu o teba a twoju rodinu, o twoju manželku a twoje deti, twoju zodpovednosť za nich pred Pánom. Pán ti ich zveril, ako veľký dar, aby si ich vychovával, získal pre Neho. Ja a môj dom, to je neodeliteľný celosť, súčasť teba a mňa samého. Vo svojom dome máme duchovný oltár, kde sa všetci spoločne modlíme, spoločne si čítame Slovo Božie, spoločne predkladáme Pánovi svoje žiadosti, oslavujeme Pána, ďakujeme za požehnanie. Ak niekto trpí, cíti to celá rodina, ak sa niekto raduje, radujú sa s ním všetci v dome. Ak by sme už nikoho nezískali pre Pána, ale svoje deti, ktoré nám dal, tie by sme malí získal pre Neho, aby raz nežalovali na nás, že sme nežili tak, aby sme svojim pokorným a pobožným životom ich získali pre Pána.

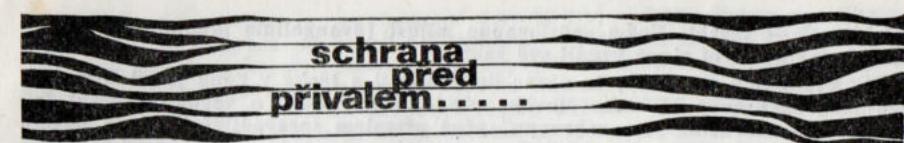
Mladí ľudia túžia po vzoroch, ktoré potom nasledujú. Deti si berú príklad od svojich rodičov, ktorí im dajú ukázať ten krásny a požehnaný život v Pánu Ježísovi. Hovorené a počuté Slovo uvádzajme v život. Počujeme aj to: „Je to vec Pána, nech ich On pritiahe“. My máme urobiť všetko, čo je v našich silách. Nech sa nám nelení pohovoriť si s dospevajúcim dieťatom, pomôcť sa s ním, pomôcť mu vyriešiť jeho problémy, niesť jeho tažkosť. Ak je vzdialené, napísat mu duchovný potešujúci list, učiť ho utiekat sa k Pánovi, predkladať Mu svoje žiadosti. Na otázky odpovedáme v duchu Písma. Venujme sa detom deň čo deň. Len cielavedomá, drobná práca prinesie užitok.

Pamäťajme, ak získame naše dieťa, našu rodinu pre Pána, získame najväčší poklad už tu na zemi a potom vo večnosti bohatú odmenu od Pána v nebesiach.

jč

ŽIVÁ SLOVA vydávají Kresťanské sbory v ČSSR v Ústredním cirkevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radoou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšíruje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

„Nebo bude muž ten ako skryše pred větrem, a schrana před přívalem...“
(Izaiáš 32:2).

V knize Genesis 7. kapitole čítaeme o děsné hrůze a zoufalství všeho živého na zemi, když byly „v ten den protrženy všecky studnice propasti veliké a průduchové nebešší otevřeni a byl příval na zemi čtyřicet dní a nocí (v. 11-12), takže příkryty byly hory a umřela všecké tělo (v. 21), vyhladil Bůh všelikou podsíru, kteráž byla na tváři země (v. 23) a vody na zemi trvaly sto a padesáti dnů“ (v. 24).

Biblická potopa je výstižným příkladem Božího soudu:

1. v jeho načasovanosti („ten den“),
2. v jeho neočekávanosti a zachvacující rychlosti („příval“),
3. v jeho všeobecnosti („všecká podstata“),
4. v jeho důslednosti („propasti“ i „nebeské průduchy“, délka přívalu a trvání vod nad nejvyššími místy země).

Ano — Boží soud je připraven, každého naprostě neočekávaně překvapí, nikdo mu nennikne, a bude dokonalý nejen ve své absolutní spravedlnosti, ale i v lásce, v níž se nakonec bude muset odsoudit každý sám!

Copak je voda pouze živlem smrti v podobě zhoubného přívalu?

Což není ona právě zdrojem života, růstu a osvězení? Jak předivné je právě Slovo Boží ve všech svých napomenutích, varováních, hrozbách, ale současně též ve svých slovech milosti, milosrdenství, zaslíbených odpusťení, smíření a spásy výstižně symbolizované „v o d o u“?! (J 3:5, 4:10-14, 7:37, Ef 5:26, Tt 3:5).

PÁN JEŽÍS připomíná soud potopou a jeho charakteristiku v Mt 24:37-39 v souvislosti se svým „slavným příchodem Syna člověka“ na tuto zem. Poukazuje na trestnou lehkomyšlnost a bezstarostnost hříšníků s jejich tragickým zahynutím, aby své milované účedníky varoval před vlivem tohoto cizího ducha a povzbudil je k své věrné službě pro záchrannu lidí.

Podobně PETR staví před oči svého rozptýleného a trpícího stáda soud ohněm se zatracením bezbožných lidí v souvislosti s „koncem světa“ — 2 Pt 3:4-14. Takto je napomíná a současně potěšuje naději „nového nebe“ a „nové země“. Nemají dbát posměvačů posledních dnů, kteří chodí podle svých vlastních žádostí (v. 3-4), zámyslně odmítající pravdu a moc Božího slova a vědouce dobře o historické existenci soudu potopy, neberou a ani nechtějí brát na vědomí hrozící všeobecný zmar „ohně“ nukleární katastrofy, která bude oním soudním dnem Páně, když duchem míru, pokoju a lásky Jeho pohrdli (v. 7). Dítky Boží však mají vědět, že Bůh oddaluje soudy, které si tito odpůrci sami zavírují, že On „nemá libost v zahynutí hříšníků, ale aby se odvrátili od svých cest a žili byli“ (Ez 18:23), že „shovívá nám, nechtě, aby kteří zahynuli, ale všichni se ku pokání obnovili“ (2Pt 3:9)!

Tak se současně s oznamením Božího soudu vždy zvěstuje Boží milost, aby mohli lidé být ještě včas varováni a zachráněni. Bůh je dokonale svatý a spravedlivý — ale přitom je též dokonale milujícím Bohem — v Něm je v božské jednotě spojena pravda s láskou, soud s milostí a trest s odpusťením — onen „příval se schranou“! Po celou dobu stavby zvěstuje Noe svým životem skutku a slova soud Boží v oznamení přívalu potopy — ale současně onu jedinečnou záchrannu z milosti Boží, kterou mohl v korábu Bohem stanovených rozměrů nalézt každý — onu jedinou, jedinečnou a bezpečnou spásu podle Božího slova... Žel, lidé tehdy svou vyloženou nevěrou Bohu a jeho slovu (či svými vlastními představami o záchranných prostředcích, „jimiž lze zkáze zabránit nebo ji

překonat" — zavrhl Noém zvěstovanou milost (evangelium předpotopní éry) a tak se sami vlastní vinou vydali své záhubě!

Jak výstížný a stále živý to obraz Boží milosti a lásky v Pánu Ježíši Kristu — jediného záchrance hříšného člověka před Božími soudy a věčnou zkázou! Jak bezpečným „korábem“ — „schranou“ před přívalem spravedlivých soudů Božích nad hříšným člověkem je právě On — a jak vzácná je zvěstovatelská služba těch, jimž je Pán Ježíš Kristus zjeven Bohem — Otcem, jako jejich osobní záchrance pro věčnost (Mt 16:17; Sk 1:8)! Když všecko to děsivé vlnobití smrtícího přivalu nesl a snesl koráb, aby ve svém nitru poskytl bezpečnou „schranu“ těm, kdož se v něm ukryli, uvěřivše Božímu slovu! Dokonce byli ušetřeni i hrůzne podívané na tragédii hynoucích odsouzeneců, protože jediné okno vedoucí vzhůru usmířovalo jejich pohled k Bohu živé naděje, odkud jim přicházela pomoc (Ž 86:4; 121:1; 1Tm 2:8). A posléze je koráb vynesl na nejvyšší horu vstříc Bohu do jeho blízkosti, aby mu obětovali svou oběť díků a chval! Jaké to bohatství vod, vynášejících bídného člověka až před svatou Boží tvář!

Tak nesl Pán Ježíš všechn soud Boží na Golgotě, tak trpěl a zmíral za naše hřichy a nepravosti (Iz 53, Ř 5:6, 8), aby nám mohl odpustit (Mt 11:28; Mk 2:5-7; 10-12), aby mohl smířit Boha s námi tím, že místo nás a za nás učinil dokonale zadost Boží svatosti a spravedlnosti (Ř 5:9-11), aby vstal slavně z mrtvých pro naše ospravedlnění (Ř 4:25; 5:18; 10:4) a vynesl nás vysoko nade vše — nad všecku naší bádu a mdlobu tam, kam jsme nikdy neměli přístup — až k trůnu našeho nebeského Otce (J 14:1-3; 2K 5:1; Žd 10:14-23) — a ještě víc — až na jeho srdece (J 17:21-26)! Jaké to bohatství všelikých „vod“ živého Božího slova v Kristu Ježíši s povznášející mocí Ducha svatého! Kdo pochopí onu dokonalou, dokonanou a věčnou realitu jistoty své spásy v Kristově díle, než ten, kdo je „v Kristu“ — ve své bezpečné „schraně“ právě tak, jako byl Noé se svou rodinou v onom korábu — zaslibeném Božím slovem a dokonale odpovídajícím všem Božím „parametrym“?! A kdo pochopí onu krásu oběti díků a chval za osobní spásu a radostnou jistotu neotřesitelného základu Božího spásného díla v Kristu, na němž smí pevně stát, podobně jako stanula archa, a tak i noha Noemova na pevné zemi, kdo přinesl se svou rodinou před Boží tvář svou děkovnou oběť a uzřel nadhernou duhu Božího míru a pokoje?

Ano, nejen zakusit „schranu před přívalem“, ale vlastnit též onu „pevnou skálu“ pro stavbu celého svého života! Přival s vanutím vichrů boří neúprosně vše, co je postaveno na písce lidských snů, představ, domněnek, lidských žádostí a vždy jen částečného a neúplného vědění! Potom bývá pád těchto, mnohdy velkolepých a obdivovaných staveň lidského sebevědomí a pýchy vždy veliký (Mt 24:1-2)! Ale ten, kdo staví třeba jen prostinkou a zcela nenápadnou stavbu svého života na Kristu v duchu jeho — vždy obstojí tam a tehdy, kdy se všecko v lidském životě hroutí v době těžkých osudových zkoušek, které nakonec prověří vše, na čem si člověk nejvíce zakládá, často jako bezcenný brak... Jak šťastni jsou ti, kdož tváří v tvář neodvratné tragédii a smrti mohou mít svou neotřesitelnou naději — radostné očekávání na Toho, který je nejen vrcholem všech našich etických hodnot ve své jedinečné dialektilce kříže, ale plným právem největší ze synů lidských tím, že ve chvílích absolutní lidské beznaděje smrti a hrobu dává svou stále živou a věčnou naději (Mt 7:24-27; J 14:1; 1K 2:9; Jk 1:12; 2Tm 4:8)! Ježíš Kristus není ani zdaleka v naší dnešní době „překonaný“, „nepotřebný“ či dokonce „brzdou lidského pokroku“ — je pouze pro mnohé neznámý, nepochopený, pro jejich životní cíle bezcenný či neutráaktivní, a žel, též mnohými svými „vyznavači“ zprolovaný a zneužívaný k zcela jiným cílům než vysoce ušlechtilým a morálním! Jeho jedinečná cena se právě objevuje v onech „přívalech a vichřicích života“, kdy bývá člověk nucen položit si znovu onu základní otázku po cíli, smyslu a pravém obsahu svého života (1K 1:17-31)!

Šťastni ti, kdož uprostřed svých životních nezdarů, omylů, zkoušek a „přívalek“ soudů a trápení poznávají svůj ztracený stav před Bohem a v upřímném

sebesoudu nalézají jako ta „pacholátku“ (Mt 18:2-3) v Ježíši Kristu onu Cestu, Pravdu a Život — a tak přicházejí k Bohu jako k svému Otcí! (Sk 16:27-31; 4:12-13). Tito lidé mají konečně nejvzácnější odpověď na otázku pravého cíle svého života: že je v dokonalém spojení s věčným Bohem (J 17:23), pravého smyslu svého života; že je v nezíštné nesobeké lásce k Bohu a k bližnímu (Mt 22:37-39; 5:43-48), a pravého obsahu svého života: že je v ochotné a radostné službě bližním k víře, lásce a naději — a ostatními hmotnými potřebami, v oné praktické službě nezíštné lásky, kterou svět vždy postrádal a stále postrádá... (Mt 4:10; Ř 12:11; 2K 5:11; Ko 1:25, 3:23-24; Žd 6:10-12; Mt 5:16; 2K 9:8; Ef 2:10, 2Tm 3:17; Tt 2:14).

Jak vzácné je stanout pevně na oné „Skále věků“, která se nikdy nepohně a být kdykoliv připraven v oné „Schraně před přívalem“ — jít svému Bohu vstří bez jakýchkoliv obav před všemi hrozbami budoucnosti! Plný Božího pokojí, radosti a energie k službě lidem (1J 4:15-21) ve všech dobách, podmírkách a životních okolnostech k víře, v lásce a s nadějí, která nezahanbuje (2Tm 2:21; 3:17; Tt 3:1; 1Pt 3:15)!

Jak jsi daleko, můj milý čtenáři ve svém vztahu k „onomu muži“, jehož zasluhuje Bůh ústy proroka jako „schranu před přívalem“? kk

CESTOU ROZKAZU TVÝCH,
POBĚHNU KO VÝTĚŽITÝ ROZŠÍŘENÝ
SRDCE ME.
(E 119,32)

Se slabým srdcem, milý Žalmisto, daleko nedoběhneš! Viš přece, že jde o vážnou překážku a velké chodecké riziko, i kdyby těch potřeb na Boží vinici bylo sebevíc a úkoly sebenálehvější. To přece nelze žádat a vynucovat na „udychaném“ člověku. Leda když svému služebníkovi rozšíří srdce Pán, pak je vše jiné. Jak to On činí? Láska, jejmž je zdrojem! Ovšem, prve než srdce rozšíří, musí je dělosti vyprázdnit a dát mu „volnost“. Osvobodit je od bremene starosti, žalosti, hřichů a vin. S jakoukoliv záťaze se těžko běží, na Boží cestě se s bremem hřichu nikdo ani nehne. Proto volá-li Pán: „Pojďte ke Mně“, ihned nabízí: „Odložte si, dám vám odpočinutí!“

Vyprázdněné srdce rozšířuje stále novým „přidělem“ radosti, díků a chvály, ovšem především až do vrchu svou láskou! Pak Jeho příkazy jsou pro nás žádostivé a tázeme se: „Pane, co chceš abych činil?“ podle toho, jak rádi běžíme po dle Jeho Slova, lze zjistit i míru naší lásky. Komu se nechce „hnout ani rukou, ani nohou“ ve směru Jeho cesty, má srdce hrozně úzké, jen pro sebe, pro své já a jeho žádosti. Takoví jsme stále jako přirození lidé. Jen dotekem Ducha sv. dochází ke změně: srdce zúžené, sobecké a bojácné je rozšířeno a pak se Boží dítko dává rádo a „sportovně“ do běhu: „Abych činil vůli Tvou, Bože, libost mám.“ „Jen ještě rozšíří více mé srdce pro Sebe a všechny věřící, i pro ty ztracené“. Pojďte k Spasiteli „pod rentgen Jeho Slova“, at dá naše srdce do pořádku, podle Své „léčebné metody“!

„Dej pozor na ně a já zase na Tvé rozkazy!“

◆ Božia múdrost je včerajšok minulosti, dnešok prítomnosti a zatrajšok budúcnosti.

1.96

hlad v zemi

seriál

(9)

,Potom sa stalo, že Ben-Hadád, sýrsky kráľ, zhromaždil všetko svoje vojsko a odiduc hore oblahol Samáriu. A povstal hlad v Samárii a hla, nepriatelia len obliehali...“

2Kr 6:24-7:16

Odrezaní od zdroja

Samária — hlavné mesto Izraela, jej bezbožný kráľ a v meste bojovníci, starci, ženy, deti, všetci hľadovali. Na okolitom vidieku hlad neboli, ale mesto nedostávalo potravu. Boli odrezaní od jej zdroja husto rozosteným nepriateľským vojskom. Keby oni moli milým a poslušným Božím ľudom, či by im Boh nemohol pomôcť? Keď bolo treba, Hospodin dokázal počas 40 rokov posielat zhora nebeský chlieb veľkému množstvu svojho ľudu. Keď len boli verní, nebolo by hľadu.

V dejinách boli a sú občas veriaci ľudia izolovaní od zhromaždenia, od Biblie, ale nie od Pána. Nadovšetko je potrebné, aby sme zotrvali vo vernosti. Potom ani dočasné obľahnutie, nemusí znamenať hlad. Keď satan stahuje obrúče obľahnutia, jeden kresťan hľaduje, no druhý s nádejou spieva Pánovi na chválu. Aký si ty?

Vražda vlastného syna

Hlad sa v Samárii tak vystupňoval, až sa kráľ dozvedel hroznú vec: Matka od hľadu uvarila a zjedla svojho maličkého syna...

Zrozený a nemohúci kráľ, čo urobíš? Jeho hnev sa obrátil proti Božiemu prorokovi Elizeovi, Viníška je nutné nájst za každú cenu — aj keď nevinného.

To, čo urobila tá „matka“, sa od matky nečaká. Až do takej bezmocnosti môže zaviesť sila hľadu. Kto nivočí svoje potomstvo, robí vlastne proti sebe, proti rozumu, proti normálnemu citu. Nerobíme tak niekedy aj my? Kolko otcov a matiek si dovolilo viesť svoje Bohom dané deti tak, aby im (a ani sebe) radšej „neuskodili“? Radšej dalej od zhromaždenia, od vyznávania Pána. „Pasú sa“ na duchovnom bezživoti svojich detí — a to sa nestane tým, ktorí sú duchovne dobre vyživovaní. Ak oni sami hľadajú, im samotným nie je Pán Ježiš dosť, potom aj názor na duchovný život a duchovné reality je chybny.

Bezvýchodisková situácia

Keď Elizeus oznamil, že na druhý deň bude nevidaná hojnosť potravín, knieža izraelského kráľa neveril. Myslel si a tiež hovoril v tom zmysle, že hlad je dlhodobá záležitosť a že ani Hospodin nepomôže. Za neveru dostal odsúdenie — že hojnosť uvidí, ale nebude mať na nej účasť. Sotva môžeme predpokladať, že ostatní verili, ale aspoň boli ticho.

Aký postoj máme my k tomu, keď cítimy malú mieru Božieho požehnania vo svojich životoch i v zboroch? Nie sme skeptici, že „hlad je trvalý“ a že ako je, tak aj bude a musí byť?

Z každej bezvýchodiskovej situácie má východisko náš veľký Boh. Kto dal manu na púšti, kto vodu do skaly, kdo rozdelil vody mora a Jordánu, kto bol

zachranou v ohnivej peci i v jame medzi levmi? Kto takmer dve tisícročia udržuje živé kresťanstvo napriek mnohému prenasledovaniu, zaznávaniu, výsmechu? ON je východiskom pre jednotlivca, ktorý je odrezaný od viditeľných kontaktov s Božím ľudom i pre zbor v podobnej situácii. Len nikdy nehovor: nemožné! — ale sa modli a pričin.

Evanjelium

Tí, ktorí nemali čo stratiť, stali sa zvestovateľmi Božieho požehnania. Boh spôsobil zvuk veľkého vojska, pred ktorým obliehajúci ušli a všetko zanechali na mieste. Štúria malomocní chceli zachrániť seba — a objavili hojnosť potravy v opustenom nepriateľskom tábore. Ako malomocní boli čakateľmi smrti a uvedomovali si, že musia skôr či neskôr zomrieť. Ale kto z nás je na tom ináč?

Našli hojnosť z Božej milosti a sebecky z nej vzali. Potom zistili, že hojnosť je nesmierna a ľudia v meste hľadujú. Možno mali nedobré skúsenosti s ľuďmi z mesta, ved ľudia sa ich stránili a odháňali ich. No ich zatrpklosť nebola tak veľká, aby sa neprejavila dobroprajnosť. Oznámili evanjelium o hojnosti a to bolo dobre.

Aj my sme na zemi dočasne. Sme odsúdení na smrť, ktorá je ľuďom uložená. Našli sme však v Pánovi Ježišovi Božiu hojnosť spasenia, pokoja, radosti. Kiež i my dnes prídeme k poznaniu: „Nerobíme dobre. Tento deň je dňom radostnej zvesti a my mlčíme. Ak budeme čakať až do ranného svetla, stihne nás nepravosť. Preto teraz poďme, vydíme a oznamme...“ (2Kr 7:9).

Nemáš čo stratíť, brat, sestra, keď berieš z Božej hojnosti a dopraješ všetkym. Nemáš čo stratíť, keď zvestuješ evanjelium o spasení v Pánovi Ježišovi Kristovi. Stratíš však, keď mlčíš. Deň radostnej zvesti je potrebné využiť pre záchranu obľahnutých. Nepriateľ je premožený, neuškodí tým, ktorí našli slobodu v Kristovi. Zvesť o hojnosti, o Božom spasení, odpustení, o slobode si nemáme nechať len pre seba, evanjelium je radostná zvest o Božom spasení určená všetkým ľuďom. Nech sa ešte dnes dostane o dom ďalej.

jk

ak ja poviem svetu

„Každého teda, kto mňa vyzná pred ľuďmi, vyznám i ja pre svojím Otcom...“
(Mt 10:32).

Známy evanjelista D. L. Moody rozprával o istom nórskom chlapčovi, ktorý na konci evanjelizačného zhromaždenia vstal, aby vydal svedectvo o svojej viere v Pána Ježiša.

Tento chlapec nevedel dobre po anglicky, ale predsa chcel, aby sa prítomní dozvedeli, že aj on je spasený a miluje Pána Ježiša. Chvíľku stál bez slova, chvel sa a slzy mu stekali po lícach. Konečně premohol tento stav a povedal:

„Som tu preto, lebo Pán Ježiš chce, aby som bol Jeho svedkom. On si úbil, že ak ja poviem svetu o ňom, tak aj On povie Otcovi o mnene!“

To bolo všetko, na čo sa zmohol. Ale v týchto dvoch vetách povedal v skutočnosti viac, ako niektorí ohybnejšieho jazyka. Moody povedal: „Svedectvo tohto chlapca sa vrylo priamo do srdca každého prítomného. **Ak ja poviem svetu — to je práve to, čo Písma rozumie pod pojmom vyznanie.**“

Ak miluješ Pána Ježiša, drahý čitateľu, potom svädcíš iným o tom, čo pre teba a s tebou ON urobil.

—v—

◆ Pán Boh často kope studne radosti rýtom žiaľu.

pohľad do knihy zjavenia

20. Zvitok zapečatený siedmimi pečatmi (5:1).

Pán Boh má niekoľko kníh:

1. knihu, v ktorej sú zapísané dni nášho narodenia, a to skôr, ako tieto dni nastali (Ž 139:16),
2. pamätnú knihu, v ktorej sú zaznamenané naše trápenia, slzy (Ž 56:9), ale i ostatné skutky (Mal 3:16),
3. knihu života, v ktorej sú zapísané mená všetkých spasených (F 4:3; Zj 3:5; 20:12, 15),
4. tento zvitok, zapečatený 7 pečatami. Je to kniha Božích súdov nad touto zemou. Zvitok bol popísaný z oboch strán, čo vyjadruje úplnosť správy. Už sa tam nedá nič pridať. Podobnú knihu videl Ezechiel (2:8-10).

Ked je kniha zapečatená, znamená to, že jej obsah je tajný. Tak o tom píše aj prorok Izaiáš (29:11-15). Sedem pečatí znamená také dokonalé utajenie, že obsah kníhy vie jedine Boh.

21. Volanie silného anjela (5:2).

Trikrát sa v Zj stretávame so „silným anjelom“ — 5:2; 10:1; 18:21. Podľa Ž 102:20 všetci anjeli sú silní hrdinovia, ale tento angel má zvláštne poslanie. Tak ako pred kráľom chodil jeho posol (herold), aj tento angel celým nebesiam ohlasuje výzvu. Kto otvorí knihu a zruší jej pečate? — Nepátrajme, aké meno má tento „silný angel“, nie je nám to známe.

Je zaujímavé, že hlas anjela bolo počuf aj na zemi a pod zemou (v. 3). Nikto z anjelov ani z ľudí nie je „hodný“ otvoriť knihu. Neznamená to, že by Boží mužovia nepísali o tajomstvách budúcich súdov. Otvorenie knihy a zrušenie pečate znamená povel k vykonaniu súdu. A pre tento povel neboli hodní ani hociktorí z anjelov — cherub, serafín, Gabriel či Michal, ani nikto z nedokonalých ľudí, aj keby to boli tí najlepší — Abrahám, Mojžiš, Pavel, Peter či spomínaný pisateľ kníhy Zjavenia — Ján.

22. Baránok prostred trónu (v. 6).

V 27. knihe Nového zákona je 27krát menovaný Pán Ježiš ako Baránok (13:11 sa nemôže počítať, pretože šelma má rohy podobné Baránkovým). Číslo 9=2+7 je číslom zabitého Baránka. Ten jediný má právo otvoriť knihu. Kedysi kráľ Dávid, „lev z pokolenia Júdovho“, spečatil porážku úhlavného nepriateľa Goliatu jedinou ranou meča. Teraz ide o väčšieho víťaza, ktorý svojou smrtou ako Boží Baránok na Golgotu porazil najväčšieho nepriateľa Boha i človeka — satana. Preto má právo otvoriť knihu a začať vykonávať súd podľa rozsudku z Golgoty. Súd nad satanom a jeho ríšou.

Baránok stojí, už nesedi na tróne. Napriek svojmu zabitiu je živým víťazom nad smrťou. Preto aj výraz „ako zabitý“ a nie „zabitý“. Je **prostred** trónu, to znamená stredobodom, všetko sa teraz sústreduje na Noho, pretože Otec mu dal každú moc na nebi aj na zemi. Má 7 rohov a 7 očí — jednota a dokonalosť moci a múdrosti.

Jedine on smel pristúpiť k Otcovi a vziať z Jeho pravice zvitok. Kto iný by sa mohol priblížiť k Bohu?

23. Starší spievajú novú pieseň (v. 8-10).

Prvýkrát starší vzdávali hold Bohu ako Stvoriteľovi (4:11). Teraz oslavujú Baránka

a spievajú **novú** pieseň, pretože tak ešte nikto nespieval. Majú harfy a zlaté čaše. V Šalamúnovom chráme bolo 100 zlatých čiaš (2Pa 4:8). Symbolizujú modlitby svätých, ktorí v dobe po vychvátení cirkvi budú na zemi — verný zostatok a tiež ostatní podla Zj, ktorí budú vykúpení zo všetkých pokolení a národom. Tak znie i pieseň: vykúpil si ich Bohu... a učinil si ich nášmu Bohu kráľmi a kňazi a budú kraľovať na zemi (pozri napr. český ekumen. preklad). Tak je to v najstarších rukopisoch.

Ale podobne to platí aj o starších, ktorí sú kráľmi (majú koruny na hlavách) a kňazmi (majú zlaté čaše) a budú s Pánom kraľovať (lebo kde bude On, budú aj oni — cirkev).

(Preslov na zídení bratov v Brne vo februári 1982)

Našou úlohou bude zameriť sa na spôsob, akým pristupujeme k Biblia v jej celku a akým niektoré jej časti vykladáme. Sotva možno poprieť, že hoci v našich zboroch viadne pevné presvedčenie o vrchovanosti Písma nad ostatnou literatúrou či tradíciou a o dôležitosti Písma c e l é h o, ostávajú v nôm ešte rozlahlé nezbádané prieskomy, ktoré čakajú na našu pozornosť. Nenačierame živej vody zo studník prorokov, ba zdá sa, že nemáme ani vedra, aby sme tak mohli urobiť. Akoby sme sa vyhýbali tým časťam Biblie, na ktorých porozumenie bolo by treba vynaložiť viacé času a úsilia. Tým však sami seba ochudobňujeme. Bol to Mojžiš a proroci, ktorým Pán zveril úlohu rozplameniť srdcia oných dvoch na ceste do Emaus. Bol to Mojžiš a proroci, ktorých treba poslušať, lebo pri zrade viery ich nemôže nahradíť ani kázanie takého, čo sa vrátil z ríše mŕtvych. Nedostatočné poznanie prorokov obmedzuje naše poznanie Toho, „o ktorom písal Mojžiš v zákone a proroci, Ježiša syna Jozefovho z Nazareta“.

I.

Svedectvo Starého zákona o Kristu je v rovnováhe so svedectvom Krista o Starom zákone. To, ako Pán prijímal a vykladal Starý zákon, musí byť platné pre všetky časy. Preto nebude nemierou požiadavka, aby sa obom časťam Biblie venovala rovnaká pozornosť. Starý zákon je zásadným a nezbytným úvodom do Nového zákona a poskytuje pozitívny príspevok k nášmu poznaniu Boha.

Izrael mal tri základné triedy ľudských prostredníkov pre zjavenie Božie, každú s vlastnou úlohou. Ako píše Jeremiáš, „zákon nezahynie od kňaza, ani rada od múdreho, ani slovo od proroka“ (pozri tiež Ez 7:26). To značí, že kym m u d r i v Izraelovi boli inšpirovaní, aby sprostredkovali zásady pre život a levitskí kňazi a vyučením zo zákona boli na to, aby navracači tých, čo zaostali za Božími normami, boli to proroci, ktorí patrila tá ústredná úloha zjavovať Božiu vôľu, jeho špecifické slovo karhajúce hriechy ľudí proti Božskej „rade“ a viesť ich ku kajúcemu hľadaniu Jeho „zákona“ u kňaza.

V hebrejskej Biblike sú knihy Starého zákona rozdelené takto:

1. TORAH — Prvých päť kníh. Torah znamená usmerenie, poučenie, zákon.
2. NEVIM — Táto časť St. zákona pozostávala zo skorších a neskorších prorokov. Skorší boli Jozue, Sudcovia, knihy Kráľovské a Samuelove. Títo proroci opísali

pozadie doby, v ktorej žili a pôsobili tzv. píšuci proroci. Ide o obdobie od vstu-
pu Izraela do zasľúbenej zeme až po koniec kráľovstva judského. Píšuci alebo
neskorší proroci sa delia na tzv. veľkých a malých. Na príklad Čieromášo-
vom by sa javilo, že svoje posolstvo písali.

3. KETUVIM — Sem patrili Žalm, Príslavia, Job, ďalej tzv. Päť zvitkov (Pieseň,
Rút, Plač, Kazateľ, Ester), čítaných pri slávnostach a napokon Daniel, Ezdráš,
Nehemias a Paralipomenon.

Názov veľkí a malí proroci nevyjadruje ich inšpiračnú hodnotu. Názov pro-
rocké značí, že tieto knihy sú zväčša predpovedajúce, i keď nie výlučne, lebo
v istom zmysle celý Starý zákon je prorocký. Pozorné štúdium knih Mojžišových
a historických a Žalmov ukáže, že aj tu je dosť toho, čo je proroctvom. Ako
povedal Westcott „Starý zákon je jedným obrovským proroctvom. Prorocké slovo
sa v každom prípadе vzťahuje na ideál, ktorý sa ním vyjadruje, a nie je ob-
medzené histerickou skutočnosťou, s ktorou bolo spojené. Ale história nie je
odložená bokom. Ona náti čitateľa, aby sa podíval aj na ňu.“

Proroci boli darom Božím Izraelovi a ich pôsobenie malo v národe realizovať
vykúpenie, dosiahnuté za Mojžiša, Rozumeli veciam prítomným, ale aj predpove-
dali budúce, a to preto, lebo im to Boh zjavil. Bude dobre si pripomenúť, že kni-
hy „píšúcich“ prorokov čo do objemu zaujímajú asi jednu tretinu Starého zá-
kona. To samo hovorí o ich dôležitosti.

Tri veci treba mať na pamäti:

1) Proroctvo sa datuje od počiatkov histórie vykúpenia. Bolo by nesprávne
nazdávať sa, že proroctvo nastúpilo v Izraelovi ako pozdejší vývin alebo že až
kazatelia ósmeho storočia boli prví, ktorých možno označiť za prorokov. V sku-
točnosti, ako hovorí W. J. Cameron, proroci „stoja v dlhom rade svedkov počína-
júc Abrahámom a sú dedičmi pravdy, zjavnenej v časoch pred nimi a najmä v učen-
í Mojžišovom, na ktorého základoch všetci budujú. Ako Mojžiš, každý z proro-
kov bol povolaný Bohom a nadprirodzene vystrojený pre jeho službu.“

2) Starozákoní proroci boli darom Božím Izraelovi bez akejkoľvek obdoby
medzi Kananejkami. Na tom nič nemení, že proroctvo mohol vyriecknuť aj Balám,
ktorý neból z tohto národa.

3) Musíme pamätať na vzťah medzi prorokmi a kňazmi. Od čias Mojžišových
prorok a kňaz stáli vedľa seba, ich úlohy boli odlišné, ale učenie rovnaké. Ulo-
hou prorokov nebolo konat nezávisle od zákona, ale ho vysvetlovať a zachová-
vať jeho ducha v literu. Kým kňaz dal by sa opísat ako obradne „svätý“ prí-
stup ľadovek k Bohu, prorok je morálne „svätý“ prístup Boha k ľadovek.

Každý prorok mal vlastnú individualitu a zdôrazňuje niektoré aspekty všeobec-
ného učenia. Niektoré hlavné zásady sa však opäťovne zdôrazňujú, a to:

O Bohu — Je mocný vo svojej stvoriteľskej činnosti, všetko udržuje a riadi. Je
pánom dejín a celej zeme. Je morálnym vládcom ľadovek. Je svätý a Jeho mrav-
ná podstata určuje etický obsah posolstva prorokov. V tom sa náboženstvo Izrae-
la odlišuje od náboženstva okolitých národov.

O hriechu a súde — V prorockej časti Biblie nachádzame rôzne odmiestnutie
hriechu. Hriech je pásťou ľadovek do tvári Božej a Jeho reakciou je preto
„hnev“ a „Deň Hospodinov“. Je to deň, v ktorý Hospodin zasiahne do vecí ľadov-
a potrestá hriech.

O nádeji na príchod Mesiáša — Veľkým poslaním proroctiev je svedčiť o Kristu.
Okrem posolstva k prítomnosti a lekcií z minulosti proroctvá poukazujú aj do
budúcnosti. Prorocký „Deň Hospodinov“ okrem súdu nesie v sebe zasľúbenie
o milosti a vykúpení.

Kedže proroctvo zaberá tak veľa miesta v Písme, nemožno inak než zdôrazniť
jeho dôležitosť. Ignorovať ho alebo nedoceňovať je neúcta k Božiemu zjaveniu.
Ak chceme zotrvávať v pravde Slova Božieho, musíme prijať Písmo celé. „Je
to biblické posolstvo ako celok, ktoré je autoritatívne. Písmo nie je zbierkou
izolovaných textov, ale pevne dohromady spojený systém pravdy. Každá jeho
časť sa musí posudzovať vo svetle celkového zjavenia.“

A preto nezanedbávajme pevnjšie slovo prorocké, lebo žijeme v temnom ve-
ku a na šerom mieste, a tak viac a viac obracajme naň svoj pozor ako na svie-
cu, dokiaľ by sa nerozvidnel deň.

II.

Od prvopočiatkov kresťanstva zbožní mužovia začali text Písma používať na
mystické vykladanie. Kým niektorí zastávali názor, že text sa má vyklaďať po-
dľa jeho vecného významu, iní hľadali skrytý význam zachádzajúci za to, čo sa
mohlo získať jednoduchým štúdiom textu.

Tak Justín Martýr videl predobraz na Ukrižovanie v rukách Mojžišových ako
boli podopierané Áronom a Húrom alebo aj v prorokovi Izaiášovi, kde sa píše,
že Hospodín vystieral ruky k národu neposlušnému a protirečiacemu. Tento spô-
sob výkladu sa mnohory opakoval už v tých časoch a niekedy mal za násle-
dok, že i celkom jasné časti Písma sa zredukovali na typologický význam, pri
ktorom sa úplne stratilo zo zreteľa to, čo sa v danej časti Písma učilo.

Justína do istej miery nasledoval Ireneus, neskôr Clement a najmä Origenes¹⁾.
Justín nachádzal typy na kríž v palici Mojžišovej, Áronovej a Jakobovej. Takéto
extremistické ponímanie viedlo ku kritike zo strany niektorých vyklaďačov Pí-
sma, ktorí nemile niesli, že „každý kúsok dreva mohol sa stať typom na kríž“.

Niekedy prívrženci bludných učení na podporu svojich neobvykľych predstáv
uvádzali alegórie zo Starého zákona. Ak sa niektorá teória nemohla podoprieť
jasným miestom z Nového zákona, bol tu ešte Starý zákon, ktorý sa príbral na
pomoc. A šikovné prispôsobenie môže z niektorého výroku alebo časti Písma
vyrobif dôkaz pre takýto názor. Tento zpôsob „výkladu“ nie je príznačný iba
pre bludárov, ale z času na čas ho používajú aj kresťania. Je vždy nebezpečie,
ak sa niektorá časť Písma vykladá bez ohľadu na jej kontext a jasný vecný vý-
znam. Niektorým nestačí význam, ktorý je jasný na prvý pohľad, vidí sa im príliš
„jednoduchý“. Pod povrchom hľadajú ešte význam iný, a nie sú spokojní kým
ho nenájdú. Ale keď ho nájdú, akú hodnotu vlastní? Niekedy výsledky až príliš
jasne hovoria za seba.

Rastúci záujem o typy v stánku zmluvy začiatkom 19. st. sa osvedčil na pro-
spech zbožnosti, ale na druhej strane sa mu dostalo neblahej služby pokryť ce-
lý vývoj známosti a pravdy v predkresťanskej dobe a vyvolat nerovnováhu v při-
stupe k iným časťam Starého zákona, najmä ku knihám prorockým. Veľké učenie
obsiahnuté v zákone a zásady konania Božieho v Jeho panovníckej autorite nad
ľadmi a národmi ako vystupujú v prorokoch, boli často nedoceňované a pre-
hliadané. Proroci sa odbavovali tým, že sa vykladali „dispenzačne“ (tj. vzhľa-
dom na iné doby), akoby nemali svojho vlastného hlasu pre súčasníkov a iba
malo čo mali povedať nám, okrem toho, že poukazujú na časy posledné. Bolo po-
trebné, aby mužovia z iného tábora a škôl myslenia vyslobodili prorokov zo za-
budnutia a ukázali akú majú súčasnú hodnotu pre ľud Boží každej generácii.

Jedným z dôsledkov mystického výkladu starozákoných dejín bolo, že ich
hodnota pri zjavovaní cest Božích s ľadovcom bola často prehliadaná kvôli vo-
lakému „skrytému“ predobrazu na Krista alebo inému typologickému významu,
ktorý sa pri trizevzejšom výklade musej ukázať ako neudržateľný. Tak príbeh
smilnice Rachab sa nám javí ako jednoduchý a priamy opis skutočnej udalosti.
Ale ako s ním naložil Origenes²⁾? Špehúni boli typom na predbehúňov nášho Pá-
na, najmä Jána Krstiteľa, Rachab predstavuje publikánov a hriechníkov, ktorí na-
slúchali posolstvu Jánovmu, atď.²⁾.

1) Poznámka:

Pri všetkej dobrej službe Origenovej nemožno obísť škody, ktoré vznikly v oblasti
výkladu Písma tým, že sa taká veľká váha priznala alegorickému spôsobu jeho
interpretácie. Origenes učil, že Písmo má trojáký význam — gramatický, morálny
a mystický (teda duchovný alebo alegorický). A mystický význam pokladal za
najdôležitejší. Origenes viac než iní prispel k tomu, že sa alegorizovaniu dostalo
takého miesta na kazateľniach všetkých čias.

Na poznávanie nového nestačí, ak do textu vložíme svojovoľný význam a potom ho v ňom objavíme. A toto, zdá sa, robí práve metóda alegorického výkladu. Ale na druhej strane nemôžeme nepriznať, že spôsob výkladu, ktorý našiel prijatie u takých vynikajúcich mužov, ako boli Origenes a Augustín nemohol byť bez zdôvodnenia. Svedčí o tom, že mali útu k Písmu a pripúšťali, že sa nelehko vykladá.

Typológia bezpochyby má určité miesto v Písme. Keď sledujeme Božie skutky v starozákonnej dobe, pri ktorých možno rozoznať paralely medzi tým, ako konal v Kristu, nachádzame bázu pre pravú typológiu, ktorá nebude svojovoľna zachádzat za rozumné hranice biblického učenia. Môžeme vidieť napríklad paralelu medzi vyslobodením z Egypta a vykúpením v Kristu. A nebudeme sa prikláňať k názoru istého požehnaného muža Božieho, že v Písme bol iba jeden typ na Krista a to Adam. Budeme sa usilovať o zdravé zásady výkladu a tie nám otvoria obzory pre poznanie pravdy.

V oblasti proroctiev nájdeme hojnosc podnetov na premýšľanie. Postupné rozvíjanie Božích zaslúbení o Vykupiteľovi nás povedie k takým nezvratným proroctvám aké nachádzame v Izaiášovi, Micheášovi, Jeremiášovi, Zachariášovi a iných častiach Písma. Tu sme na pevnnej pôde. Budeme mať snahu nájsť specifický odkaz v Novom zákone skôr, než niektorú časť v Starom zákone označíme za mesiášku. Alebo nájsť aspoň takú jasnú analógiu, ktorá poskytne dôvody, aby sme ju mohli pokladat za proroctvo na nášho Pána. Tým nič nestrácame. Lebo čím bližšie sa dostaneme k pravému významu Písma, tým bližšie sme pravde. Stále budeme mať na pamäti, že Starý zákon je prípravou pre Krista a naše porozumenie Písma bude poznámené týmto presvědčením.

Ked sa správne chápe a s ním nakladá, Starý zákon je plný bohatého učenia. Budeme obohatení, ak vynaložíme úsilie na to, aby sme poznali, čo Písmo skutočne učí. K tomu nás môže povzbudiť múdra rada Bengalova: Vynalož všetky sily na text a aplikuj všetok jeho význam na seba.

2) Poznámka

Ak pri vykladaní St. zákona alegorizovanie je jedinou našou zručnosťou, potom sme v nebezpečí lacných výkladov, nezriedka postrádajúcich pevnú pôdu faktov, akými sú napr. údaje dejepisné, zemepisné, spoločenské zvyklosti ale nadovšetko biblický kontext. Aj volba textu je často obmedzená: vyberajú sa také miesta St. zákona, ktoré sa dajú vykladať, akoby boli z evanjelij alebo epištol. „Zákon Hos-podinov občertuje dušu, Jeho ustanovenia obveselujú srdce... Aj tvoj služobník je osvecovaný nimi“. Kiežby to platilo aj o nás, tým viac, že vlastníme celú Bibiu! —mk—

... čítali sme ...

NESÚDME SLUŽBU INÝCH

Nikdy nepodceňujme službu iného bratra. Náš Pán to nikdy nedovolí, lebo všetci môžeme mať s Ním vrúcne obecenstvo, všetci Mu môžeme vzdávať pocit, slúžiť a spôsobovať radosť. Akonáhle začнемe v závisti porovnávať svoju službu so službou iných, prichádzame do rozporu so zmýšľaním nášho Pána a Majstra.

Marta považovala konanie svojej sestry za prevrátené, ale sa zmýlila. Najlepšia príprava na vykonávanie služby je stísenie sa u Jeho nôh a naslúchanie Jeho slov. Marta musela poznáť, že ucho ktoré čuje a srdce naplnené úctou sú pre Pána omnoho milšie, ako zaujaté ruky poškvrené netrpezlivým a domýšľa-vým srdcom. (Večný život, 2/78)

Pozn. redakcie:

K tomu však patrí aj to druhé: Súdme každý vždy svoju vlastnú službu, nikdy ju nepreceňujme a druhým nevnučujme. Každý môže, aj má povinnosť slúžiť, ale podľa svojich darov od Pána a vždy len v Jeho Duchu.

JAK POVOLÁVÁ BŮH

O této vzácné včeli se můžeme poučit u proroka Izaiáše, v šesté kapitole jeho proroctví.

1. Prorok spatřuje Boha v jeho svatosti, slávě a svrchované moci (v. 1—4).
2. Toto setkání s živým Bohem vytvárá v něm vědomí vlastní ubohosti a bíd, spočívající v „poskvrených rtech“ (v. 5). Člověk svými rty zastírá bídu a podle toho také ve své svatosti soudí. Rty lze oklamat člověka, ale nikoli Boha.
3. Je nutná náprava. Bůh zasáhl již beze sporu Izaiášovo srdce, ale i s jeho rty se musí něco stát! Anděl bere kleštěmi žhavý uhel z oltáře a dotýká se Izaiášových rtů. Pak následuje Boží prohlášení: „Hřich tvůj je shlazen.“ Tento zvláštní dotyk spojuje Izaiáše s oltářem či přesněji — s oběti již přinesenou na tomto oltáři. Proč se však anděl dotkl právě těch prorokových úst? (v. 6—7).

4. Ústa jsou jednak ukazatelem vyznání. Srovnejme s Ř 10:8-10: „Ústy se děje vyznání k spasení.“ Mimo to ústa a dotyk rtů je vyjádřením srdece — lásky a úty. Nelze pochybovat o tom, že v tomto okamžiku Izaiáš pochopil, co to je mit srdce naplněné láskou a ne hrůzou při pohledu na Hospodina.

5. S jakým toužebným a důvěrným pohledem hledí nyní na Boží rty, když slyší tak závažnou otázku: „Koho pošli? Kdo nám půjde?“ Svědecem tohoto stavu srdce je pohotové a plně chápající odpověď: „Ajj, já, pošli mne!“ (v. 8).

6. Izaiáš dostane pokyn, který opět „prověruje“, jak a do jaké míry již rozumí Božímu myšlení. Zdánlivě „nesmyslný“ příkaz: „Mluv tak, abys zatvrdil srdce a připravený soud mohl být vykonán“ (v. 9—10).

7. Izaiáš však již ví, že soud není Božím cílem, ani jeho tužbou v jednání s člověkem. Proto se zcela přirozeně ptá: „Až dokud, Pane?“

8. Soud musí být vykonán, ale ostatek, s nímž už nikdo nepočítá, zůstane oporou bráničí naprostě záhubě národa — to svaté símě, které je nositelem zaslíbení Boží milosti a lásky (v. 11—13).

Podobným způsobem jako Izaiáše povolává Bůh své služebníky i dnes. Ne snad, že by jim dával podobná vidění, ale dává jim zcela shodné poznání sebe sama a svého myšlení:

1. poznání své — Boží — svatosti, spravedlnosti a moci;
2. poznání lidské bidy a hříšnosti — poskvrené rty skrze poskvrené srdce a tímž způsobem poskvrené prostředí, které člověk vytváří (Mt 15:18, 12:34-35);
3. nápravu působi a může působit jedině sám Bůh — očištění srdce a rtů je pouze na základě Bohem přinesené oběti na oltáři „dřeva kříže“ na Golgotě (Sk 4:12, 10:43);

4. důsledkem je — vyznání této skutečnosti,
— zcela nový vztah lásky k Bohu;

5. hotovost splnit přání Božího srdce — jeho svaté vůle; svobodně se s Jeho vůlí ztotožnit v duchu pravého synovství. (Proto je zde Izaiáš předobrazem Pána Ježíše Krista. On není jen pouhým služebníkem — otrokem, či neživým pasivním nástrojem.)

6. Jen dvě bytosti s důvěrným citovým vztahem mají předpoklad dokonalého vzájemného porozumění. Kde stojí v cestě pýcha či svévoli, tam není půda připravená pro porozumění hlubokým Božím zámérům.

7. Kdo zná Boží srdce, ví, že i tvrdé zásahy jsou cestou, po níž se ubírá Boží láska!

8. Pravý Boží služebník ví, že semeno, které je skutečně Božím semenem, přežije všecky vichřice soudů a tříbení, a proto vždy je a zůstává člověkem živé naděje!

-jr

"Od dávných časů snažná péče nejedněch byla, aby knihy Zákona Božího v jazyk nás český, což by nejvlastněji být mohlo, přeloženy byly. I my jsme vybrali ze své společnosti muže k tomu způsobné a práci takovou jsme jim poručili. Oni jí pro slávu Boží a napomocení bližnímu na sebe přijali a věrně v tom pracovali".

S těmi slovy poslali r. 1579 starší Jednoty bratrské do světa první díl Bible české, totiž Patery knihy Mojžíšovy. Je v nich vypsán počátek světa a jak člověk zhřešil a uvalil na sebe bídou. Ta vyvrcholila otoctvím v Egyptě, odkud Mojžíš vyvedl lid k hranicím zaslisené země. Tento obsah vyplňuje první svazek. Celkem 650 stran je pokryto úhledným a výrazným písmem, ostre lomeným. Je to fraktura, která dostala tehdy v XVI. věku své základní tvary. Vlastní biblický text je lemován poznámkami, které jsou tištěny drobnějšími typy. Při okrajích jsou výklady věcné, usnadňující poro-

zumění textu, a také překladové varianty. Při hřbetu najde čtenář hesla udávající obsah toho, o čem se píše na příslušné straně a údaje jiných míst podobného smyslu. Kapitola vždy začíná ozdobnou iniciálkou. Včecko je pečlivě promyšleno a ladně rozděleno. Je to tisk, který potěší každého milovníka krásných knih, třeba že vyšel z tiskařských strojů před více než 400 lety. Stalo se tak v malé obci na Třebíčsku, v Kralicích, na panství Jana ze Žerotína, kam Blahoslavův nástupce v úřadě biskupském (staršího), přestěhoval tiskárnu z Ivančic.

A za svazkem obsahujícím knihu Mojžíšovy vycházely z Kralic rychle díly další. Hned následujícího roku 1580 vydali bratři všecky ostatní historické knihy Starého zákona. Tento díl má 880 stran a vypráví o velikých i drobných událostech ze života národa a lidstva, vše ve světle Boží pravdy. Po dalších dvou letech byl vydán díl třetí. V něm otevírájí svá srdce velcí umělci slova. V radosti i v žalu zpívají a modlí se k Bohu, pro všecky stránky života udílejí rady a pokyny. Pak násleoval svazek obsahující vzrušené výzvy a mohutná vidění šestnácti proroků. Zde se odvážně kárají nepravosti a volá se ku pokání, zvěstují se Boží požadavky a odhlašují se velké tresty.

Jako pátý díl Kralické bible vyšly spisy, které evangelické církve neuznávají za kanonické, tzv. Apokryfy. Jsou to: Tobíáš, Modlitba Manasesova, Judit, Báruch, Příďavkové k proroctví Danielovi, Kniha Ezdrášova první, Kniha Ezdrášova druhá, Příďavkové ke knize Ester, Knihy Makabejské – první, druhá a třetí, Kniha Moudrosti a Kniha Ecclesiasticus, tj. Sirachova.

Apocryphos – znamená skrytý nebo tajný; tak jsou nazvány ty knihy (praví Augustin), ne proto, že by v tajnosti a skrytosti za nejaké hodnověrné držány být měly, ale že nemajíce žádného světlého svědectví čí by byly, nevím z jaké skryše a z jaké všetečnosti a pýchy vyneseny jsou. (Apokryfy s. 8).

Naposledy r. 1593 vydali bratři Nový zákon, tj. slova a činy Ježíšovy a doklady pastýřské péče prvních apoštolo-

lů. Tak dostali naši předkové v průběhu 14 let do rukou tzv. „Šestidílnku“, na čtyři a půl tisíce stran posvátného textu. Je to výsledek úmorné práce deseti mužů. K tomu je třeba přičít úsilí ryzím vlastenectvím produchnutého bohatého života Jana Blahoslava, jehož mysl podle vlastních slov „častokrát hořela jako zazářená pochodeň“, jak chtěl napomoci našemu jazyku k pravosti a ozdobnosti. Krásným plodem toho byl Blahoslavův překlad Nového zákona, který dal přímý podnět k velikému dílu kralickému. Nelze bez hlubokého dojmu čist významní překladatelů, že „se neohlédal ani na velikost úsilné práce, ani na mnohé nedostaty a překážky, ovšem ani na nějaké zisky a vzátky, jako předně na Boží slávu, vlasti naší potřebu i na dobrý všecky téměř okolních národů v téže míře příklad“. I když překlad přísně posuzujeme, ze stanoviska toho, co známe o vývoji spisovné češtiny, musíme dát plně za pravdu slovům, kterými se obracejí na počátku k upřímnému čtenáři: že se „bedlivě a věrně se vši pilností snažovali, aby český text byl čitelný, vlastní, srozumitelný a vážný, jakož na svatá Písma přileží“ (orig.). Psát „vlastně“ a „právě“ značilo našim předkům tolik, jako dbát významové přesnosti. Bratrští překladatelé šetřili hebrejského originálu, užívali však latinských překladů a neměnili bez příčiny ani to, co násli v starších českých převedech Písma. To všechno sami veřejně přiznávají a nic to neubírá na velikosti jejich díla. Byli přitom mužové humáristicky vzdělaní. Tím byla jejich výborná znalost vyspělé tehdy rodné mluvy ještě více prohloubena. Proto je překlad Kralické bible tak vytříbený, bohatý a jasný!

Například o ženě, muži a dětech se mluví těmito slovy: „Manželka tvá buďe jako vinný kmen plodný po bocích domu tvého; dítky tvé jako mladistvé olivoví stanou vůkol stolu tvého... Jak střely v ruce udatného jsou dítky zdárny. Blahoslavený muž, který by jimi naplnil touž svůj“. Tak čteme v Žalmech 127 a 128, A v knize Příslovi se praví: „vesel se z manželky mladosti své... Kdo nalezl manželku, nalezl věc dobrou a navážil lásky od Hospodina“. Př. 5, 18 b; 18,22. Ženu statečnou kdo naleze? Nebo daleko nad perly je cena její... Př. 31,10.

(Pokračování)

(Předneseno v Českém rozhlasu dne 27. února 1941). Sl

POSÚVANIE STANOV

(Genesis 13:12)

Sem-tam nejaký vtip
Občas nejaký ten pohárik
Tu a tam nejaká kultúra
a presedený večer pri televízore
Tichý súhlás s radou bezbožného
Aké-také prispôsobenie tomuto svetu
Vynechanie niektorých zhromaždení
Občasné štarty do dňa
bez modlitby a Božieho Slova
Nejaká tá robota po skončení pracovného času
a máme vybudovanú elegantnú vilu —
— v Sodome.

Veríme a vyznávame,
že podchvíľou príde Pán.
Citime sa čoraz horšie
a už-už bude treba nazrieť
do oblokov večnosti

Ale naše posúvané stany
a naše sodomské vily
držia dušu v okovoch
a naháňajú strach.

Dnes prichádzajú nebeskí poslovia
a chytajú nás za ruky,
aby sme vyšli zo studenej elegancie sveta
do tepla nebeskej Láske,
ktorá za nás položila život —
Možno že naposledy

jk

Mě svědectví...

Narodil jsem se ve spořádané rodině, která měla všechny předpoklady k tomu, aby své děti vychovala ve vši počestnosti. Otec se o nás po hmotné stránce vzorně staral, maminka nepracovala a všechny svůj volný čas věnovala nám — mně a mému mladšímu bratrovi. Prožívali jsme krásný, bezstarostné dětství, jaké jen mohou prožívat kluci v malém městečku vklíněném do nádherného přírodního rámce Jizerských hor. Nic nám nescházelo, všechno jsme měli dostatek, jen jedna věc u nás nikdy neměla místo — Slovo Boží. Rodiče se o Bohu nikdy nezajímali ve svém atheistickém přesvědčení. Nebylo tedy divu, že i my, jejich ratolesti, jsme vyrostali v téžme postoji. Byli jsme početně malá rodina včetně našeho přibuzenstva. Maminka byla sirotek a tatínek měl pouze své roditele a jednu sestru. Bylo nás tedy dohromady sedm a všichni jsme žili ve vzácné náborové shodě, že Bůh není.

Z dětství si pamatuji jednu příhodu, ve které nás Pán zvláštním způsobem zasahl. Bylo mi asi osm let a jako malému nezbedovi mi nebyla žádná klukovina cizí. Bylo horké léto a s partou kluků jsme měli ve zvyku skákat asi z pětimetrové boudy přes kamenný břeh do vody. Jednou mi to nevyšlo, špatně jsem se odrazil, a padal jsem po hlavě na kamenný břeh. Sevřela mě hrůza. Pád na ostré kameny byl neodvratný. Nestačil jsem ani vykřiknout a ani jsem v té hrůze nezavřel oči, protože dodnes vidím těsně před očima rychle se blížící kamenný břeh. Vtom se stalo něco zcela nepochopitelného. Ve vzduchu jsem se pohnul asi o půl metru dopředu a mimo všecko očekávání dopadl do vody. Odnesl jsem to sice odřeninami, ale dopad mimo vodu by byl bezpochyby osudný. Tehdy jsem si to nějak do hloubky neuvedomoval, protože vše se odehrálo v pořádném zorníku všeřiny, ale dnes v tom jasně vidím Boží ruku. Některí lidé označují podobné události „náhodami“, ale mě bylo již tehdy jasné, že se nic neděje náhodou a svět ani člověk nebyl stvořen nějakou bezduchou náhodou. Náhodou se ani nerodíme, ani neumíráme. „Vojensky se klade anděl Hospodinův okolo těch, kteří se ho bojí a zastává jich. (Ž 34:9). Já, ač jsem se o Bohu vůbec nestaral, měl jsem vicekrát příležitost okusit jeho zvláštní milost a ochranu.“

Dětsví rychle přešlo, stal se ze mne mladý muž a svět se mi otevíral stále více. Kolik to jen lákadel a svěldních věcí! Propadl jsem záhy několika vášním. Předně to byla sebeláska. Časté pohledy do zrcadla mě ujíšlovaly o „ještákoví“ a laciné úspěchy u povrchních děvčat mi to jen potvrzovaly. Velmi rychle jsem si osvojil všechny obvyklé hříchy: sex, cigarety a alkohol. Všechno mi připadalo tak samozrejmé, příjemné a výhodné pro mne, jen myšlenka na existenci Boží mi připadala naprostě absurdní! Ani nyní po mnoha letech nemohu dost dobře pochopit onu zvláštní nekonečnou Boží lásku, trpělivost a shovívavost, kterou Bůh chová k tak nevděčnému stvoření, jako je člověk. Kolik špiny a hnusu jsem napáchal před Boží svatou tváří a On jen trpělivě čekal, až se jednou k Němu obrátím. To jsem však ve svých bláhových dvaceti létech neměl vůbec v úmyslu. Přešla vojenská léta a po nich jeden z významných životních kroků — moje svatba. Velmi významný krok snad pro toho, kdo to myslí upřímně a odpovědně. Já jsem se však ve své lehkomyšlnosti vůbec o nějaký spořádaný rodinný život nezajímal. Mě manželství se vyvýjelo tak, jak jen se může vyvýjet člověku, který vstupuje do manželství s vědomím, že si za nějaký čas stejně najde zase jinou ženu. Měl jsem tehdy „výhodné zaměstnání“, které mi umožňovalo noční toulinky.

Jednoho dne jsem měl na stole dopis, že manželka i s dcerou ode mne odcházejí. Dnes se divím jen tomu, že to se mnou vydržela tak dlouho. Co jsem se jí jen naubližoval! Čas se však nedá vrátit a vše, co člověk rozseje, sklízí.

Zůstal jsem sám. Z počátku mi to vyhovovalo. Bary, taneční lokály, tisíce „utopené v alkoholu“, pochybná děvčata — to všechno bylo tehdy „můj svět“. O, kék by si jen mně podobní lidé uvědomili, jak nesmyslný je takový způsob života! Jak hrozná prázdnota přichází po každé prohříjené noci, kolik smutku a bolesti způsobí druhým. Pozvolna však samota doléhala silněji a nejhorší na tom bylo to, že to byla „samota mezi lidmi“.

Pokusím se nyní vylíčit událost, snad nejdůležitější v mému životě. Byl to vlastně zlom, obrovský krok někam jinam, poznání něčeho jiného, čím jsem se dosud vůbec nezaměstnal. Bylo to jednoho vlahého letního večera, kdy jsem ve svém prázdném bytě, mezi čtyřmi holými stěnami propadl zoufalým myšlenkám. Tepre se mnoha letech jsem pochopil, jak mě nás Pán milostivě vedl. Nic se mi nedařilo, všechna děvčata mě opustila — byl jsem sám, tak strašně sám, že jsem se zavřel doma a rozhodl ukončit svůj život. Byl jsem však natolik zbabělý a slabý, že jsem se ani sprovoďoval ze světa nedokázal. V hrozném zoufalství jsem si pustil místo plynu televizi [byl to jediný „kus nábytku“, který jsem doma ještě měl] Zvláštním řízením Božím tehdy dávali film, v němž se řešil problém Boží existence. Tehdy mě napadla zvláštní myšlenka: „Co když Bůh opravdu je?“ Ani jsem si tehdy vlastně neuvědomoval, že se poprvé modlím: „Bože, pověz mi, jestli opravdu jsi!“ Tuto větu jsem téměř vykřikl. Tu jsem uslyšel něco, co se nedá popsat, ani vypovědět. Nebyl to hlas akustický, a přece jsem ho naprostě zřetelně a mocně slyšel — zvláštní nepopsatelný hlas mi odpovídal: „Ano, JÁ JSEM!“ Bylo to pro mne tak otřesné a nepochopitelné, že jsem si připadal jako probuzený ze sna, protože sen to nebyl — jasně jsem ten hlas slyšel — „Já jsem, opravdu jsem — Bůh!“ Ano, Bůh tedy nade vši moji bývalou pochybnost je!

To byl největší zlom, který musel nastat v mému životě, abych začal brát Boha na vědomí! K tomu však, abych poznal své spasení v Kristu, jsem měl ještě daleko. Byl to pouze první nesmělý a váhavý krůček. Po několik týdnů jsem chodil jako ve snu a nebyla se mnou řeč. Stále jsem si opakoval — Bůh je, BŮH JE!! Pořád mě to nutilo smířit se s manželkou, jít za ní, odprosit ji a žít s ní dál. To se zanedlouho též stalo. Zdálo se mi, že vše je opět v pořádku. To však ještě nebylo pravé pokání podle Božího srdce! Jak jinak to mohlo dopadnout, než že jsem se za chvíli ocítil opět tam, kde jsem byl dříve. Dovede si někdo z lidí představit takovou lásku a trpělivost, jakou má Bůh s námi? Co bychom udělali my na Božím místě s takovým člověkem, jakým jsem byl já? Co jiného, než smrt zasluhuje člověk, kterému je tolik lásky a milosti nabízeno v oběti Pána Ježíše Krista?! Kolik shovívavosti a neúnavné práce musí Bůh při nás vynaložit, abychom se dostali na onu správnou cestu! Vyplnilo se na mě přesně to, co je napsáno v Prvním Svatém: „Pes navrátil se k vývratku svému a svině umyť do káliště bláta“ (2Pt 2:22).

Bůh však jedná časem svým. Nechává člověka dlouho jít jeho vlastní cestou, a po čase k němu opět láskyplně promlouvá. Uvedu zážitek, který jsem doposud nesdílel. Je totiž pro mnohé lidé příliš neskutečný. Je však přesto zcela pravdivý a mě velmi pomoohl k upevnění jistoty a nakonec dovezl ke spasení.

Jel jsem jednou v noci únavou cestu autem. Hlavou se mi honily různé myšlenky a chtělo se mi nesmírně spát. Monotonní jízda unavuje, ale zastavovat se mi nechtělo. V té chvíli mi přišla znova na mysl událost, kdy Bůh ke mně již jednou předivným způsobem promuvil. Znovu jsem si ani nnevědomil, že se vlastně po aruhé v životě modlím: „Bože, jestli jsi, sejmi ze mne únavu a učiň mne naprostě bdělým!“ V tom okamžiku mnou od konečků vlašu až po paty proběhl silný pocit jako výboj elektrického proudu. Cítil jsem se náhle jako polodové koupeli a opět uslyšel onen zřetelný a mocný has: „Já jsem!“ Mohl by ještě někdo po takovémto živém zážitku pochybovat o Boží existenci? Jistě ne.

Ale věřte nebo ne, po měsíci jsem na všechno téměř zapomněl a přičítal jsem to zase jakési zvláštní náhodě a předrážděným nervům. Bůh však nic nedělá náhodou a jeho trpělivost jsem okusil v neskonale mře. Po jistém čase se měla situace pět opakovat. Opět noc, rovná cesta, strašná únava a stovky myšlenek. Tehdy jsem ještě nic nevěděl o Abrahámovi a jeho rozmluvě s Bohem o osudu Sodomu jak o ní píše Mojžíš v knize Genesis v 18. kapitole. Tepre dnes vidím jistou shodu. „Pane Bože, nehněvej se na mne, ale dej mi ještě jeden důkaz a sejmi tu hroznou únavu ze mne, pak budu v Tebe věřit.“ I když je to neuveritelné, ale situace se přesně opakovala. Únava byla pryč a opět jsem byl čerstvý jako nikdy předtím. Zařil jsem mnoho Boží lásky, shovívavosti, trpělivosti a předivných Božích cest, takže mne zastiho evangelium jako duši připravenou pro pokání a přijetí Krista. Trvalo to však přece jen ještě delší čas, než jsem začal pravidelně navštěvovat shromáždění věřících lidí v našem městě, a než jsem skutečně zakotvil věrou v Pánu Ježíši — ve svém osobním Spasiteli! Ne každá cesta je přímá, ne každé obrácení okamžité a jednoznačné. Mnoho věřících si pamatuje datum svého obrácení, ba i hodinu, u mne to však byl dlouhý a složitý proces několika let, než jsem dospěl k jistotě spasení v dokonalé oběti Pána Ježíše Krista za mne přinesené na kříži. Kolik by se dalo vyprávět události a prožitků s Bohem na dlouhé cestě hledání, poznání, odvrácení a opětovného navrácení na tu cestu, kterou smím nyní krájet! Je to cesta radostná, i když úzká a trnité, avšak je na ní jistota věčného života a odpustění hříchů skrze Jeho drahou krev za mne prolitou! Je to moc k novému životu, kterou bych sám nikdy neměl a bez níž by ani moji nejbližší nepoznali Jeho lásku a dobrutu! Nás Bůh je a zůstává Bohem divů a zázraků své neskonale lásky, milosti a milosrdenství v svém milém Synu, Pánu Ježíši Kristu! Jemu budě čest i sláva po všechny věky věků!

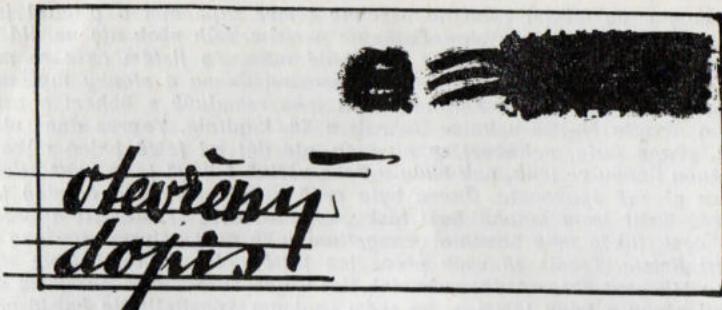
R. N.

— Rejstřík — trestů —

V Praze je ústav, který se jmenuje Rejstřík trestů, a ten eviduje každé trestní řízení s občany. Při vyřizování některých záležitostí, například cesty do zahraničí, při nástupu do některých zaměstnání a podobně je třeba si vyžádat „výpis z rejstříku trestů“. Pokud odpovídá zní: „Nemá záznam v rejstříku trestů“, je vše v pořádku. Je-li však nějaký záznam uveden, mohou vzniknout komplikace, které trvají potud, pokud nebyl v rejstříku proveden „výmaz trestu“.

Boží Slovo hovoří o jiných knihách — daleko závažnějších, do nichž se podle dokonalých Božích měřítek zapisuje, jaký kdo je a jak se chová. Je tam hodnocen každého člověka. Pohled do této knihy je však žalostný. Každý člověk tam má zápis — zápis nepříznivý. Všichni lidé jsou podle této knihy odsouzeni, zatraceni. A přece i zde je možný konec všech komplikací — milost a onen jedinečný „výmaz“. Vždyť všechny komplikace našich hříchů a spravedlivý trest za ně vzal na sebe jiný — Pán Ježíš Kristus. Každý, kdo v Něho uvěří, může dostat milost, a jeho osudný zápis je smazán (Ko 2:14). Pak se již nemusí bát soudu a trestu, je zachráněn!

Možná, že se ti, příteli, v životě velice daří, máš proč být spokojen. Ale pozor: to, že rejstřík trestů v Praze či Bratislavě máš v pořádku, je chvályhodné, stačí ti to však jen pro zdejší život. Ale máš vymazaný záznam o svém hříšném životě, který vede ve svých knihách Bůh? Pán Ježíš říká: „Neradujte se, že se vám v životě daří, ale z toho, že vaše jména jsou zapsána v nebesích, v knize života“ (Lk 10:20). To je jiná kniha — tam se zapisují jména těch, kdo mají záznam o svém zlému životě vymazán a z milosti obdrželi věčný život. Je tam i tvoje jméno?

Když Vás někdo oslovi: „Ve jménu ...“, nemusí to být právě přijemné, obzvláště, když je oslovující v uniformě či taláru. Když Vás však dostihne přítel a položí Vám ruku na rameno, když Vás někdo oslovi ve jménu Vašeho otce, matky, mělo by to být milé a přijemné.

A tak s mnohými vzpomínkami k Vám přistupuji. Není Vás málo, Mám před sebou stovky jmen, stovky osudů, stovky osob. Jedno mají všichni společné: opustili společenství lidu Božího – opustili Krista. Stalo se tak v různém věku a z různých důvodů: Vzpourou mládi proti řádu, vstupem do smíšeného manželství, touhou po svobodnějším, a pohodlnějším životě (atp). Chtěl bych Vás ujistit co nejupřímněji, že nám nejste lhostejní, a proto se Vás těžeme: Ve jménu Života – jste šťastní? Šťastní bez Boha, bez duchovního obecenství, bez Božího slova? A je to vůbec možné? O co se opíráte v těžkých chvílích, které přicházejí?

Může Vám někdo nabídnout více než Bůh v Kristu? Bůh se v Synu zjevil a promluvil. Nejhľubším smyslem života je láska. Bez lásky vše ztrácí cenu. Kdo ztratil Boha, ztratil pravý život. Bůh je láska. Když od někoho odstupují, musím proto mít důvod. Jakou chybu, jaký nedostatek vytknete Ježíši? On jde jako poslušný Syn vykonat Otcovu vůli – spasit svět. Ve jménu Boží spravedlnosti a svatosti Bůh v Synu umírá za naše hřichy. Tak nabízí smíření a nový život. Toto pochopili Vaši rodiče, přátelé, ti, co Vám vydávali svědecství, evangelium. I Ty se musíš vyjádřit. Musíš. – A snad se tak již stalo. Dokud žiješ, není to však konečné, Změň svůj postoj. Patříš mezi lid, který má svědecství, a pokud jdeš vstříč zahynutí, pak ne pro své hřichy, ale proto, že jsi pohrdl nabízenou milostí.

Před rokem se jeden bratr vrátil po 20letém přerušení do obecenství. V upřímném pokání a vyznání viny. Byla to dvacetiletá dovolená ve vlastní režii a na vlastní náklad. Vyznává: „Draze jsem zaplatil. Jako Lot se ohlížím zpět a na cestě za sebou mám ne jeden solný sloup, ale čtyři, ženu a tři děti. Daň za pobyt v Sodomě. Jen já jsem se vrátil z Boží milosti...“ Byl přijat se slzami radosti a těší se plněmu obecenství.

Snad se Tvé životní poměry zkomplikovaly, o tom není pochyb. To je zákonitě. Ale vymaň se, obnov důvěru k Bohu, otevři Boží Slovo, modli se. Potřebuješ obecenství, duchovní podporu a sítu. Zachraň sebe, i své blízké. Zvaž, cos získal a cos ztratil. Ve jménu Života, milý příteli, vrat se. Vrat se!

„I vstal a šel k otci svému. A když ještě opodál byl, uzel jej otec jeho, a milosrdněm byl hnul, přiběhl, padl na šíji jeho a políbil ho“ (Lk 15:20). TVŮJ OTEC, Bůh Tě čeká. „Bůh chce, aby všichni lidé spaseni byli.. v prostředníku Božím i lidském, Kristu Ježíši.“ – A Tys byl již tak blízko.

Pán je blízký i dnes všem, kteří ho vážně volají. – Jeden spisovatel vyprávěl, jak se jednou ve snu octl v pekle. Tam spatřil na bezúčesné rovině sedět množství zamyšlených lidí. Zeptal se zatracených: „Co tu děláte?“ –

„Přemýšlime.“ – „Nad čím přemýšlite?“ – „Nad jedním jménem.“ – „Jaké je to jméno?“ – A ubožáci řekli: „Je jedno jméno, které je tak mocné, že bychom mohli být i z pekla vytrženi. kdybychom ho vyslovili. Ale – už si na ně nemůžeme vzpomenout.“ – Hle, to je pekelný život, když člověk už nemůže vzývat Ježíšovo jméno. (W. Busch).

Mluvíme li ve jménu Života, mluvíme ve jménu Ježíše Krista. V Něm život byl a je. Skrze Něho Bůh nové, dokonalé a věčné připravuje. Tam se sejdě „přítel družina“ (jak zpíváme), Ti kteří Jej přijali. Ty je znáš a víš, že jím nebyl lhostejný Tvůj život. Proto také v jejich jménu posíláme tento dopis, ve jménu těch, kteří Tě milovali (mluji).

Ve Skutcích, 3. kap. čteme o chromém muži, který u chrámových dveří prosil o almužnu. Když procházeli kolem něho Petr a Jan, neměli mu co dát. – I my jsme „chudí této země“, nemáme stříbra a zlata, ani vlivu, ani slávy – ale co máme, to Ti dáme: „Ve jménu Ježíše Krista vstaň a chod.“ – A vzal ho (Petr) za pravou ruku a pomáhal mu vstát, a v tom se chromému zpevnily klouby, vyskočil na nohy, vzpřímlil se a začal chodit. Vešel s nimi do chrámu, skákal radostí a chválil Boha.“

Váš přítel šek

...na to jsi ještě moc malý...

Jak známá věta a jak často vyslovovaná! Kolik dětských projevů už zastavila, kolik argumentů „vyvrátila“! Kolikrát přišla vhod! A kolikrát se zdála naopak tak hloupá, nespravedlivá... A možná právě před chvílí jsme slyšeli anebo sami řekli: „Na to jsi ještě moc malý...“

Nedávno měli v našem shromáždění právě ti malí odpovědět na otázku: „Jak by měl vypadat správný křestan – bratr, sestra, jak by měli vypadat za několik let oni sami – až budou „velcí“?

Zde jsou jejich odpovědi:

BRATR:

Chtěl bych, aby rozuměl nám mladým

- aby bylo na něm fakt poznat, že je věřící
- aby u něho byly na prvním místě vědycky Boží věci a aby všechno dělal podle Boží vůle
- aby se hezky choval ke své manželce
- aby uměl ustoupit a zůstat klidný, neurazit se
- aby vozil nemocné sestry autem do shromáždění nebo psal do časopisu
- aby měl čas navštěvit člověka, který tu návštěvu potřebuje
- aby sloužil ve shromáždění a přitom nechával místo druhým
- aby se modil – doma i ve sboru
- aby evangelizoval

SESTRA:

Chtěla bych, aby chodila do shromáždění

- aby učila besídku nebo se nějak věnovala dětem
- aby nepomlouvala a nevedla zbytečné řeči
- aby vydávala svědecství
- aby nebránila svému muži v práci pro Pána, ale podporovala ho
- aby pomáhala při úklidu ve shromáždění
- aby nepodléhala módě a nemalovala se

Tak tedy vypadají myšlenky a obrazy malých a malíčkých – co na to my, do spívající? A co my otcové a matky? A co my starší...? Bojíme se, že tady nemůžeme říct: „Na to jsi ještě moc malý...“ Upřímné představy dětí spíše vedou k zamýšlení, zda pro nás neplatí věta: „Na to jsi ještě moc VELKÝ...“

BUĎ VŮLE TVÁ

Za Martinem Lutherem přišel jednou jeho dobrý známý a naříkal si, že se „proti němu všechno spiklo“. Přání se mu nenaplnila, plány se zhátily, ba i to, co považoval za zcela jisté a samozřejmě, se mu najednou rozplynulo jako mlha.

„Můžeš si za to sám, je to tvoje vina,“ odpověděl známý reformátor.

„Moje vina?“ opakoval přítel, „jak to myslíš?“

„Úplně prostě. Prosíš přece každý den: Bud vůle TVÁ. Měl by ses modlit: Bud vůle MÁ. Tak se nediv, že Pán Bůh s tebou dělá to, oč jej prosíš.“

Nemá tato položertovná příhoda říci něco velmi vážného i nám? Nebýváme roztrpčeni tím, že se nám nic nedáří podle našich představ? Možná, že i naše očekávání jsou nenaplněna, a to, o čem jsme se domnívali, že máme pevně ve svých rukou, nám najednou proklouzlo mezi prsty. Snad sis přál mít auto, po dlouhých letech spoření sis je kupoval a ted ti je někdo „naboural“. Možná, že tě hanebně podvedli a zradili tví přátelé, kterým jsi tolík důvěroval. Nebo sis úplně jinak představoval své manželství, které je ted před zhroucením. Možná, že sis tolík přála mít děti, a udělala pro to všechno, co bylo v tvé moci, ale marně, zatímco tvá sousedka, která si je nepřála mít, je má. Nebo sis těsně před nástupem na zahraniční dovolenou, na kterou jsi dlouho sporil a na kterou jsi se tolík těsil, zlomil nohu a ted se bezmocně belháš po bytě. Příčin tvého zármutku a zklamání může být nekonečně mnoho.

A tak ted smutně chodíš, ptáš se proč a reptáš na nespravedlnost, která právě tebe musela potkat.

Zkus ale podstoupit od svého žalu a rozhořčení a podívat se na svá zklamání očima, které nejsou zatíženy tvými vlastními představami a předsudky. Zkus domyslet důsledky toho, co by se stalo, kdyby tvá přání byla splněna. Představ si, co všechno by se mohlo stát, kdybys opravdu dostal to, po čem toužíš. A pak najednou zjištuj, že Pán Bůh říká právem, že „nejsou myšlení má jako myšlení vaše, ani cesty vaše jako cesty mé“. Najednou zjištuj, že ti Bůh často něco nedá, tak jako otec nebo matka nedají dítěti to, co by mu mohlo ublížit.

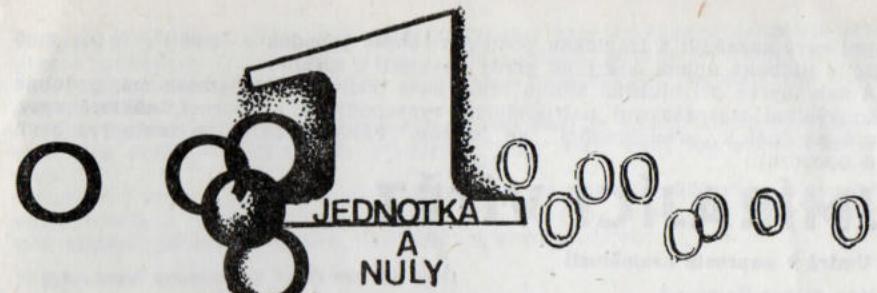
Prosíš opravdu celým srdcem, aby se naplnila Boží vůle? Leží ti opravdu na srdci jeho čest? Chceš, aby se posvětilo jeho jméno? Pak musíš počítat i s tím, že Pán Bůh bude podle své vůle také i jednat a to i v tom případě, kdy ti to nebude zrovna přijemné. Ale přesto věz jedno: Milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému.

Možná, že se ale opravdu ve skutečnosti modlíš: Bud vůle MÁ! A budeš-li příliš neodbytný, může se stát, že Pán nakonec tvou prosbu vyslyší a dá ti to, po čem tak neodbytně toužíš. Ale pozor — je to velmi nebezpečné. To, co sis tak velice přál, se ti může stát místo požehnání zlořečenstvím, místo radosti dívodem k neustálému zármutku. Vzpodmeň si na Sáru, která chtěla mít dítě za každou cenu. Izmael se narodil podle jejího přání, ale v žádném případě neznamenal naplnění její touhy.

Bud vůle MÁ? Kéž dovedeme vždycky říci jako náš Pán a Spasitel: ALE VŠAK NE MÁ VŮLE, ALE TVÁ STAŇ SE!

tp

◆ Odplácať dobrým dobré je prirodzené. Odplácať dobrým zlé, je kreslanské.

Možno ste to už o niekom počuli: — On je proste „jednotka“! Asi v tom zmysle, že je jedinečný, originálny, výborný... Proste jednotka. Počul som vyjadriť sa mladú dievčinu. — Ja chcem byť predsa jednotka! Koľki si to snáď myslia aj z radov kresťanov: — Ja som jednotka a tí druhí sú obyčajné nuly a môžu mi byť ukradnuti! Nikoho ani nepotrebujeme: Žiaľ, v poslednej dobe si takto počínajú mnohí mladší, ale i starší, skúsenejší veriaci ľudia. Že takéto tendencie vedú často ku katastrofám, o tom netreba pochybovať.

V závere minulého roka sa v Bratislavе slávostne otvárala motilitebňa po niekoľko mesačne rekonštrukciu. Zišli sa veriaci ľudia zo štyroch rôznych zhromaždení a viac ako dve hodiny zneli duchovné piesne, svedectvá, prihovory a kresťanská poézia. Nikoho ani len nenapadlo, že daktó je tu s väčším pozaním a že má právo byť akousi jednotkou, ktorá vedie. V závere

Možno už nebudeme chcieť byť jednotkami, ale správne — nulami. Lenže za žiadnu cenu nie nulami pred jednotkou, ale v každom prípade nulami za jednotkou, — za Pánom Ježišom Kristom. Potom budeme mocní i správne velkí i správne vedení ku tým najkrajším cieľom. jk

STOP Y KE KRÍŽO

SERIÁL 22.

SAMSONOVA SMRT

„A dům se zřítil na knížata i na všechn lid, který byl v něm, takže mrtvých, které usmrtil umírají, bylo víc než těch, které usmrtil zaživa.“

Soudců 16:30

Ve frankfurtské galerii jsem se již v útlém dětství seznámil s úchvatným Rembrandtovým obrazem, znázorňující Samsonovo oslepení.

Bylo na něm vidět silného muže, jak se válí na zemi v okovech. Triumfující Filistinci táhnou rozžhavenou železnou tyč, aby mu jí vypichli oči. Tak jsem se

velmi brzy seznámil s tragickou postavou tohoto „soudce v Izraeli“. To na mne učinilo hluboký dojem, který mi nikdy nevymizí z myslí!

A však teprve při hlubším studiu Bible jsem pochopil, že Samson má, podobně jako všichni starozákonné patriarchové, vysvoboditelé a proroci, některé rysy, které jej řídí k „předobrazům“, ke „stínům“ Pána Ježíše. A na tento rys bych rád upozornil!

UMÍRAJÍCÍ VÍTĚZ

1. Umírá v naprosté osamělosti

Kdo to byl Samson?

Boží lid úpěl pod nadvládou pohanů, Filistinců. Tu Bůh určil Samsona už před jeho narozením za vysvoboditele svého lidu. Bible nazývá v knize Soudců takové muže „soudci“ neboli „zachránci“. Posledním výrazem se dotýkáme toho, že takový muž byl předobrazem skutečného Spasitele a vysvoboditele Ježíše Krista.

Na Samsonovi je zřejmé, že opravdový vysvoboditel přichází shůry (a naše doba by to měla po všech zkušenostech pochopit). Samson vykonal opravdu veliké činy. Ale jeho moc byla neustále rozmělňována, protože si zadával s pochanskou ženou. Není to i dnes příběh mnoha nadějných mužů, které Bůh určil k požehnání?

Tato žena, Dalila, jej vydala moci nepřátele. Tajně mu odstríhlala jeho dlouhé vlasy, vnější znak jeho oddanosti Bohu. Tak ztratil svou sílu. Byl spoután, oslepěn a uvržen do vězení. Tam mu znova rostly vlasy i síla.

Za nějakou dobu slavili Filistinci svátek ve chrámu své modly Dágona. K dovršení veselí poslali do vězení pro Samsona, postavili ho mezi sloupy a do rukou mu dali harfu, aby jim zahrál. Ale Samson harfu odhodil, chopil se dvou sloupů a ze vší síly se o ně opřel. A chrám se zřítil. Samson byl pohřben s tisíci dalších lidí v troskách.

Dovedu si představit Samsona, jak stojí mezi sloupy s harfou v ruce. Je zcela opuštěn. Kolem něj se rozléhá jen posměšný smích. A teď jako by se za tímto osamoceným mužem vynořil obraz Ukřižovaného. Hovoří o tom koruna z trnů. I on je zcela opuštěn. Kolem něj je také jen posměch a nenávist.

Tato smrt v osamělosti má hluboký význam, na který poukazuje již Starý zákon. V Iz 59:16 stojí: „Když tedy viděl, že není žádného muže, až se užasl, že není žádného prostředníka. A protož vysvobození jemu způsobilo rámě jeho“. A v Iz 63:4: „Léto, v němž mají vykoupení býti moji, přišlo. Když jsem pak uviděl, že není žádného spomocníka, až jsem se užasl, že žádného nebylo, kdo by podpíral...“.

Pán Ježíš zemřel tak opuštěn a sám proto, aby bylo zcela jasné, že pro svou spásu nemůžeme udělat vůbec nic. „A není v žádném jiném spasení, neboť není jiného jména pod nebem daného lidem, skrze kteréž bychom mohli spaseni býti“ (Sk 4:12), Je jen jedno jméno, určené ke spáse lidí a to zní — JEŽÍŠ!

2. Jeho smrt znamená vítězství

Vraťme se k Samsonovi. Za svého života vykonal řadu velkých činů. Ale Bible říká, že svou smrtí zabil více nepřátele, než za svého života. Jeho smrt znamenala rozhodné vítězství nad nepřátele Božího lidu. Kdo by zde necitil to, co nalézáme v Novém zákoně!

Ano, tak to je s naším Pánem a Spasitelem. Vykonal veliké věci na svých cestách palestinskými uličkami. Utíšil bouři, nasytil tisíce hladových lidí, uzdravoval poselé a křísil mrtvé. A také v něj tu a tam někdo uvěřil.

Zcela jinak však tomu bylo po jeho smrti na kříži. Svůj život skončil vítězným zvoláním: „Dokonáno jest!“ A hned se prokázalo, že tato smrt na kříži znamená vítězství: Setník vyznal, že Pán Ježíš byl opravdu Boží syn, bázelivý Nikodém vy-

stoupil na veřejnosti jako jeho učedník. Tři dny poté se všichni nepřátele třáslí před Vzkříšeným. O letnicích se daly v jeho jméno pokřtít tři tisíce lidí. Jistý Saul Tarsenský, který proti němu vedl dosud rozhodný boj, se stal jeho největším učedníkem.

Chtěl bych na chvílenku pohlédnout na svět Božíma očima, abych mohl shlednout ve všech světadílech tu nesmírnou řadu těch, kteří mu zpívají na čest a slávu.

Nesčetný zástup „ze všech národů a pokolení a lidí i jazyků“ svým chvalozpěvem „zamilému Beránkovi“ prokáže, že jeho smrt na kříži znamenala vítězství nad světem, peklem a dáblem, nad mocí a svazky hřachu.

3. Jeho smrt znamenala smrt mnoha lidí

Podívejme se ještě jednou na Samsona! Samson nezemřel sám. Strhl s sebou do smrti tisíce Filistinců.

Stejně i Pán Ježíš strhl mnohé do své smrti. Jen to prosím, správně pochopme! Jistě si teď mnozí myslí, že je řeč o mučednících. Naprosto ne. Ti by protestovali: „Pán Ježíš nás „nestrhl do své smrti, „ale do včerného života!“

Co to znamená, že Pán Ježíš strhl mnohé do své smrti?

Kdo se opravdově přizná k Pánu Ježíši, brzy pochopí, že jeho stará přirozenost se musí nutně Bohu ošklivit, že by sice chtěl být duchovní, že však ale zůstává tělesný. Poznává, že se musí změnit.

Sám se ale změnit nemohu. Mohu však na sebe vztáhnout Boží rozsudek smrti na Golgotě. Mohu se s Pánem Ježíšem „vydat na smrt“. A to musím učinit — dnes a denně!

Nezůstávaje ve své „staré přirozenosti“! Jinak smřížujeme do zahynutí! Pavel říká: „Jsem ukřižován spolu s Kristem!“ Celý jeho pyšný život farizeje je „svržen do smrti Pána Ježíše“. A Pavel vyznává: „Ti, kteří náležejí Kristu Ježíši, ukřižovali sami sebe se svými vášněmi a sklony“ (Ga 5:24). Kdo tak nečini, nepatří Kristu — i kdyby byl zdánlivě „křesfanem“.

Ve všech nás žije „pohanská filistinská přirozenost“. Bible ji nazývá „starým člověkem“, „staré lidství, které hyne klamnými vášněmi“ (Ef 4:22). Tento „starý člověk“ je zpravidla zastíráno rozumem. A tuto naši starou „filistinskou“ podstatu chce Pán Ježíš strhnout do své smrti. Teď ale vyvstává veliká otázka: Jsme hotovi ke spojuvání na této smrti?

Zprávy z KMK

18. — 22. ledna t. r. se konalo v Moskvě zasedání sekretariátu mezinárodní KMK za účasti delegátů ze 14 zemí v nové budově oddělení církevního tisku Ruské pravoslavné církve. Účastníci se zabývali přípravou Světové konference náboženských představitelů, která se bude konat 10. — 14. května 1982 v Moskvě z iniciativy moskevského patriarchy Ruské pravoslavné církve Pimena pod pracovním heslem „Ve jménu posvátného daru života zabránit nukleární katastrofě“. Dále bylo vydáno komuniqué, v němž se zdůrazňuje tyto akce:

1. podporovat aktivně všecka hnutí na světě proti válce a za udržení světového mrzu,
2. doporučit vzájemná jednání mezi USA a SSSR na nejvyšší úrovni pro zmírnění mezinárodního napětí a odzbrojení,
3. skoncovat s pesimistickou teologii, hlásající neodvratnost světové katastrofy a marnost veškerého mifrového úsilí věřících lidí,
4. nedopustit, aby události v Polsku zavdávaly příčinu k přerušení a znemožňování mírových jednání ve světě.

22. — 24. ledna t. r. se konalo zasedání RS KMK v NSR — v Essenu-Frohnhausenu za účasti delegátů z USA, MLR, Velké Británie, Holandska a záp. Berlína

pod vedením prof. dr. Gerharda Bassaraka. Delegáti vyslovili uspokojení se stále sílícím mírovým hnutím na západě, zejména v USA, kde se zapojilo 8000 lékařů a řada duchovních se svými sbory do veřejné mírové práce svými požadavky kongresu. Podobně referovali i ostatní účastníci z kapitalistických zemí o stále sílícím hnutí nejširších mas proti nebezpečí válečné, především nukleární kampaně.

22. — 27. března 1982 se konalo v Praze další řádné zasedání pracovního výboru mezinárodního KMK. Hlavní téma přednesl prof. dr. Amadeo Molnár na téma: „Theologická a duchovní motivace křesťanské mírové práce v minulosti a v přítomnosti“ a koreferát zajistila delegace z latinské Ameriky na téma: „Křesťané v boji za spravedlnost“. —r—

Shromáždění regionálního sdružení

Dne 16. února se konalo v Praze valné shromáždění Regionálního sdružení křesťanské mírové konference. Po úvodní pobožnosti na text Matouš 5:9 a Žalm 37:8, zdůraznil předsedající, že není-li mírová práce v církvi konána evangelijně, pak je zkracováno evangelium, a že církev musí mít sluch pro hlasu tohoto světa, je-li k nim hluchá, bude patrně také němá!

Tajemník RS KMK podal obsáhlý přehled o aktivitách Regionálního sdružení v uplynulém roce.

Reditel sekretariátu pro věci církevní, úřadu předsednictva vlády ČSSR dr. K. Hrůza ocenil ve svém pozdravném projevu podíl členských církví na společném úsilí za prosazení mírové politiky naší země. S uznáním uvedl zvláště působení našich církví pro výchovu k mřstu, a to jak v širokém měřítku mezinárodním, tak i v jejich vlastním prostředí.

Účastníci vyslechli zprávy o činnosti pracovních komisí RS pro lidská práva a pro podporu úsilí o odzbrojení. Schválili hospodaření RS KMK za uplynulý rok a rozpočet na rok 1982.

Viceprezident KMK, prof. dr. J. Michalko informoval shromáždění o přípravě významné konference zástupců světových náboženství „Za záchrannu posvátného daru života před nukleární katastrofou“, která se sejde v květnu t. r. v Moskvě. Půjde o mobilizaci věřících všech náboženství proti hrozbe nukleární smrti.

Účastníci shromáždění vyjádřili své zlepšení nad pokusy zneužít současně probíhajícího jednání konference v Madridu k maření principů spolupráce, dohodnutých v Helsinkách a k rozněcování dalšího horečného zbrojení. Současně však vyjádřili naději, že konstruktivní síly světa přispějí k tomu, aby konference přesto nezklamala očekávání národů, toužících po dalším uvolňování napětí.

Shromáždění vyjádřilo svoji solidaritu a podporu všem silám, směřujícím k dalšímu rozvoji mírového hnutí a vyslovilo přesvědčení, že připravované II. zvláště zasedání VS OSN o odzbrojení bude znamenat významný krok v tomto směru

Brněnská schůzka bratří

Letošní schůzka bratří z našich sborů ve dnech 11. až 13. února v Brně zůstala dlouho nejen v myslí těch, co se jí zúčastnili, ale i předmětem rozhovorů, služeb Slovem, bratrských porad, sborových shromáždění.

Přítomni bratří, od mladších až po ty, kteří stáli na počátku práce Páně v naší vlasti, se v hluboké pokoře, tichosti, na motlitbách i v rozmluvě dotýkali otázky:

JAK DÁL V DÍLE PÁNĚ?

Tak, jak kdysi Nehemiáš pozval obyvatele Jeruzaléma k obhlídce rozbouřaných

bran jejich města, aby se s nimi poradil jak je opravit, dívali jsme se zpět, jak první církve budovala dům Boží, jak naši otcové výry obnovovali toto budování v naší vlasti, a jak si my stojíme v této práci dnes.

- S vděčností jsme hodnotili, že Pán koná své dílo mezi námi,
- dochází k obrácení lidí,
- zůstáváme ve společném obecenství při zachování principu všeobecného kněžství,
- scházíme se k památce Páně, k modlitebním chvílím,
- setrváváme v učení apoštolském, atd.

V průběhu času se však změnily vnější i vnitřní podmínky pro duchovní práci jednotlivců i sborů. V minulosti jsme nereagovali včas a účinně na tyto změněné podmínky, a to přineslo řadu problémů. Přítomní bratří v pokáni vyznali svůj podíl na současném, ne všude radostném duchovním stavu, a současně doporučili řadu námětů pro obnovení modlitebního života ve shromážděních, evangelizace, biblického vzdělávání, rozvlažení práce v malých shromážděních, úpravu shromážďovacích místností, a jiné.

Všichni přítomní pocitili, že v tomto obecenství se projevila moc Božího Duha. Tím více nesejme odpovědnost, jak to, co jsme slyšeli, uplatníme v našich životech. Dopisy Pána Ježíše malozijským sborům končí slovy: „Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím“. Neplatí tento vzkaz Pána Ježíše i pro nás a sbory, v nichž působíme?

Bratří odcházeli z Brna s touhou, aby alespoň část toho, co prožili, byla předána do všech shromáždění. Nemělo by být bratra ani sestry, kteří by si nepoložili stejnou otázku: Jak dál v díle Páně? Slyším Jeho výzvu: Koho pošlu? Kdo půjde? Jsem srdcem připraven odpovědět: „Já jsem zde, Pane, pošli mne!“

—jos—

Ve věku 67 let odvolal Pán v únoru t. r. sestru Valerii ZABYSTRANOVOU z Havířova-Zivotic. Pánu náležela od 17 let. Provadala se za bratra Karla Zabystrzana z Koňákovy a oba radostně sloužili Pánu „celým statkem svým“. V jejich domě, kde bylo téměř 25 let shromáždění, znělo Boží slovo a radostné písni, lidé se obraceli od model k Bohu živému a pravému.

Sestra Zabystrzanová patřila k lidem, kteří byli účastníci velkého duchovního probuzení na Těšínsku. Odcházela v těžké nemoci, seslablá tělem, ale ne duchem. Její poslední slova byla plná jistoty výry. V posledních chvílích života stačila potěšovat své drahé: „Já odcházím domů k svému Pánu, dopřejte mi to, nepláče a nezoufejte.“

Zná pán ty, kteříž jsou jeho. (II. Tim. 2:19)

šek

Dne 9. 12. 1981 odešla k Pánu sestra Antonie SIWKOVÁ z Horní Suché ve vysokém věku 93 let. Tichým a příkladným životem následovala svého Spasitele 38 let. Byla světlem pro svoji rodinu, sbor i okolí. Hned po uvěření měla spolu se svým manželem Františkem touhu, aby v jejich domě bylo shromáždění věřících v Pána Ježíše Krista. Pán jim splnil toto přání, a shromáždění v jejich domě je až po dnes.

Vzpomínáme na její hlasité modlitby, pravidelnou účast na shromáždění a věrné následování svého Pána až do konce.

Sbor Horní Suchá

Ze sboru v Těrlicku odvolal Pán v únoru sestru Ludmilu ONDERKOVOU ve věku 83 let. Pánu náležela 47 let. Provdala se za vdovce se 6 malými dětmi, které rádně vychovala spolu s dalšími 6 dětmi, což vyžadovalo jistě velkou oběť.

Jako odměnu za těžký život v mládí ji Pán připravil klidné siáří u dcery a zetě, manželů Sucháňkových, kteří jí věnovali 22 let s příkladnou péčí. Sestra Onderková se těšila v Pánu a shromáždění bylo jejím druhým domovem. Seslabená mdlobou stáří v poslední den svého života ještě žádala být oblečená a s Bibli a zpěvníkem být hotová jít do shromáždění.

— Toho se jí dostalo již v dokonalém způsobu — odešla do „shromáždění prvorozenců v nebesích“.

Pojďme, sklánějme se a padněme před Hlavním. (Ž 95:6) řek

V prosinci minulého roku odvolal Pán po delší nemoci naši milou sestru Amálii KOMEDOVOU ve věku 72 let. Jako čtrnáctiletá se vrátila se svými rodiči, potomky exulantů ze Zelova v Polsku r. 1924 do severních Čech. Tam slyšením evangelia o spasení v osmnácti letech uvěřila v Pána Ježiše jako osobního Spasitele.

Od r. 1935 žila se svým manželem v Zábřehu na Moravě, kde vychovala tři děti, které rovněž poznaly cestu spasení. Odešla do odpočinku svého Pána, ale její věrnost a láska k dílu Páne i rodině nám zůstala i nadále trvalým příkladem. S naší milou sestrou jsme se v hojném počtu rozloučili v Zábřehu dne 22. 12. 1981. Slovem Božím posloužili bratři J. Slepánek a ing. P. Žeman.

Sl

Dňa 20. 1. 1982 vo veku 72 rokov si Pán odvolal sestru Annu KUKUČKOVÚ z Nového Mesta nad Váhom. Pánovi Ježišovi partila od mladosti, a v jej domácnosti sa scházala Jeho cirkev dlhý čas. Na pohrebnom zhromáždení slúžili Božím slovom bratia Žarnovický, Šimko a Javorník.

J. K.

Ve věku 82 let byl v lednu t. r. povolán k Pánu bratr František DOBIÁŠ z Hrušovan nad Jevišovkou. Plných 57 let věrně sloužil svému Pánu zvěstí o spasení, stál při vzniku sboru ve Vojvodovi v Bulharsku. Byl starším bratrem v biblickém, duchovním slova smyslu. Po přestěhování do vlasti pokračoval v práci ve shromážděních v Novém Přerově a v Dolních Dunajovicích až do svého stáří a nemoci. Celá léta se věnoval nácviku sborového zpěvu. Charakteristický harmonický zpěv bratří a sester z této shromáždění bude ještě dlouho upomínkou na milého bratra, protože má pokračovatele. Děkuji Pánu za jeho život i práci. Na pohřbu zvěstovali Slovo Boží bratři V. Hruza a J. Kašparec.

Věřící z Nového Přerova a Dolních Dunajovic